

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Lister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE VALSCHE LORD LISTER

20 cent

No. 1206

De oude man droeg een zware kist.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46 GENT.

NIEUWE SERIE

De valsche Lord Lister

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

CHARLES BRAND DOET EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING.

Op een mooien voorjaarsochtend, terwijl het reeds koesterende zonnetje hare stralen door de hooge vensters zond van de bibliotheek van Lord William Aberdeen, zat deze adellijke heer zelf in 'n gemakkelijken stoel zijn krant te lezen, terwijl een stapeltje andere bladen en tijdschriften op een tafeltje aan zijn zijde er op wezen, dat Mylord voorloopig met deze bezigheid nog niet gereed zou zijn.

Het was de gewoonte van dezen rijken Lord om de ochtenden in zijn bibliotheek, een mooie, rustige kamer, door te brengen. Aan de met Slavonisch eikenhout beschoten wanden prijken een aantal fraaie tot den top gevulde boekenkasten, waarin boeken van de eenvoudigste tot de smaakvolste banden hun titels in schitterend vergulde letters uitnoodigend lieten lezen.

Bovendien waren in het vertrek nog eenige kasten aangebracht, die niet, zooals de boekenkasten, met glazen deuren werden gesloten, doch waar een eenvoudig gordijn van donkere wollen stof voor hing. Deze gordijnen dienden uitsluitend om het stof tegen te houden, want de kasten bevatten geen kostbare boeken, maar

eenvoudige mappen, waarop met duidelijke, flinke letters verschillende namen stonden te lezen.

Het was het beroemde personen- en zakenregister, dat Mylord er op nahield en waarin hij alles kon nazien wat hij over zekere personen of zaken wilde weten.

Toch deed Lord Aberdeen geen zaken in de gewone beteekenis van het woord. Hij was geen fabrikant, geen mijneigenaar, geen winkelier, geen in- of exporteur, enfin, niets van dat alles, waaronder men gewoonlijk kooplieden rangschikt.

Het kon dus eenige verwondering baren, dat hij er een dergelijk uitgebreid register op nahield, terwijl men zich ook moest afvragen waartoe het noodig was, dat het zoo minutieus en tot op den dag werd bijgehouden door zijn trouwen vriend en medewerker Charles Brand, die reeds jaren lang zijn medewerker en in den loop van den tijd zijn vriend was geworden.

Immers, de taak van dezen nog jongen man was een werk, dat zeker geen sinecure kon worden genoemd.

De geheele ochtend en dikwijls ook een gedeelte van den middag gingen met deze werkzaamheden heen, vooral daar het dikwijls gebeurde, dat het werk achter raakte, namelijk wanneer Mylord met zijn vriend op reis ging.

Dan lagen er stapels kranten en tijdschriften, die geheel doorgelezen moesten worden. Want er was geen blad of tijdschrift, dat niet een menigte bijzonderheden bevatte, welke uitgeknipt en behoorlijk ter plaatse moesten worden ingeplakt.

Maar het resultaat was dan ook schitterend. Moest Lord Aberdeen iets weten over een zeker persoon, dan behoefde hij slechts de map op te slaan met de letter, waarmede de naam van den betreffenden persoon begon en behoorlijk op alfabetische volgorde vond hij wat hij noodig had.

— Waarvoor hij dat noodig had?

Ja, dat was een vreemde kwestie.

Lord Aberdeen deed zaken, maar zaken, die het daglicht niet konden velen. Tenminste niet naar de letter der wet.

Lord Aberdeen had zich vele jaren geleden boven die wet geplaatst; hij hield er een zelf gemaakt wetboek op na, dat slechts één artikel bevatte: Neem af van hen, die te veel hebben, om het te geven aan hen, die gebrek lijden.

Zijn eigen reusachtig vermogen stond geheel ten dienste van zijn arme medemenschen, maar daar hij begreep, dat waar afgaat en niet bijkomt, spoedig op moet raken, had hij een methode bedacht om de bronnen, waaruit hij putte, zonder ophouden te laten vloeien.

Hij vulde zijn brandkast geregeld aan met het geld, dat hij op onnavolgbare wijze wist te bemachtigen uit de brandkasten van hen, die een reusachtig vermogen bezaten, zonder dat zij daarvan één cent voor liefdadige doeleinden uitgaven.

Dergelijke rijkaards konden geen genade in zijn oogen vinden en hij was er steeds op uit om te onderzoeken, waar zich dergelijke menschen ophielden, enkel en alleen met het doel hun portemonnaie wat lichter te maken.

Verder had hij een onoverwinnelijken afkeer van menschen, die ten kosten van het zweet en bloed hunner evenmenschen schatten op schatten stapelden en ook van hen, die door valsche spelen of op andere oneerlijke wijze zich wisten te verrijken.

Daar het aantal van deze lieden grooter is, dan men denkt en omdat Lord Aberdeen dat ook aan den lijve ondervond, was hij er ten slotte toe gekomen om zijn zaken keurig en systematisch in te richten, zoodat hij niet alleen met absolute zekerheid kon weten, dat deze of gene een aderlating noodig had en dit volkomen verdiende, maar ook kon hij hen, aan wie reeds éénmaal een bezoek was gebracht, precies na-

gaan om te zien of de ontvangen les hun had geleerd wat vrijgeviger te zijn.

Was dit niet het geval, dan werd een tweede bezoek gebracht en als dat geschied was, gebeurde het maar zelden, dat den patiënt niet voor goed de oogen opengegaan waren.

Zooals gezegd, zorgde zijn vriend, tevens secretaris, Charles Brand, voor het bijhouden van dat uitgebreide zakenregister en ook op dezen ochtend was hij daarmede bezig.

Terwijl Lord Aberdeen de bladen las, streepte hij daarin nu en dan het een en ander aan, dat Brand later terugvond en dat hij dan uitknipte en inplakte. Ook vond hij zelf dikwijls bijzonderheden, die zijn vriend ontgaan waren; hij was dus druk bezig.

— Charles, zei Lord Aberdeen, een slanke lange man van moeilijk te schatten leeftijd, wiens zwarte haren aan de kanten reeds eenigszins begonnen te grijzen, Charles, wil je me straks eens even laten zien wat we nu weten over Sir Helmsworth. Ik geloof niet, dat die informatie erg opschiet. Wil je daar straks eens naar kijken?

Lord Aberdeen had zijn koele, grijze oogen, die soms met een metaalhard glans konden schitteren, naar zijn vriend opgeslagen en deze keek nu ook van zijn werk op.

Beide mannen zagen elkaar een oogenblik aan.

Brand was in alle opzichten het tegendeel van zijn vriend. Hij was wel een hoofd kleiner en zijn haar was blond; zijn oogen blauw en stonden in een blozend gelaat, dat van 'n goede gezondheid en tevens van grooten levenslust getuigde.

Lord Aberdeen echter was ernstiger, al konden zijn oogen ook soms van ingehouden humor tintelen.

— Zeker, Edward, antwoordde hij, ik ben zoo aanstonds hiermede klaar en dan zal ik je laten zien wat ik over deze zaak bij elkaar heb. Je veronderstelling, dat die informatie niet hard opschiet is juist, ik zal dan ook zeggen waarom.

Lord Aberdeen knikte ten teeken, dat hij gehoord had wat Brand zeide en hervatte zijn lectuur. Deze werkte ijverig en zonder op te zien door, zoodat er geruimen tijd absolute stilte heerschte in het zonovertogen vertrek.

Eindelijk, na een uur ongeveer, wierp Lord Aberdeen het blad, waarin hij las neer, rekte zich eens duchtig uit, sprong op en stak een cigar op. Terwijl hij een dikke rookwolk uitblies, keek hij even over den schouder van zijn vriend, welke beweging deze aanleiding gaf te zeggen:

— Nog een paar minuten, Edward, dan ben ik klaar.

Dit was ook inderdaad zoo en nu haastte Brand zich naar een der kasten, waar op een der planken het register stond met H. gemerkt,

Hij bladerde daar even in en legde het toen open voor zijn vriend neer.

Terwijl deze las, stak Brand nu ook een sigaret op en las over den schouder van zijn vriend mee.

Deze hief na eenige oogenblikken het hoofd op en zei:

— Ja, dat is heel duidelijk, maar toch brengt ons dat geen stap nader bij hetgeen ik weten wil. Mij dunk, dat het 't beste zal zijn als je van middag eens naar het British Museum gaat en daar in de bibliotheek alle oude almanakken de Gotha nakijkt tot zelfs die van de zeventiende eeuw toe. Wij moeten alles weten omtrent die oude baronets-familie, willen wij een juist oordeel kunnen vellen.

— Heel goed, Edward, zei Brand, ik vind het wel leuk om daar eens rond te neuzen, maar ik denk, dat het nogal tijdroovend is. Het is geen kleinigheid meer dan driehonderd boekjes in te zien.

— Neen, dat is het zeker niet, Charles, hernam zijn vriend, maar je zult er toch vlugger mee opschieten, dan je denkt. In de eerste plaats waren de eerste uitgaven heel wat kleiner dan de tegenwoordige, er stond veel minder in, dus zal je eerder vinden wat je zoekt, bovendien heb je alleen maar onder de letter H. te kijken. Heusch, het zal vlugger gaan, dan je denkt.

— Ik wil het graag aannemen, Edward, zei Brand, maar je weet, ik ben een onverbeterlijke boekenwurm en ik denk, dat ik me nog al eens zal laten verleiden om te kijken naar dingen, die ik eigenlijk niet noodig heb.

— Ja, beste jongen, dat kan wel, zei zijn vriend lachend, maar daar kan ik niets aan doen. Je moet je leeren beheerschen.

Het was nu tijd voor de lunch geworden, zoodat de twee vrienden zich naar de eetzaal begaven, waar zij hun eenvoudigen maaltijd alle eer bewezen, want beiden beschikten over een uitmuntenden eetlust.

Toen zij gereed waren, ging Lord Aberdeen naar de Windsor-club, van welk lichaam hij vice-president was, terwijl Brand zich gereed maakte om naar het British Museum te gaan.

Den geheelen middag bracht laatstgenoemde in de groote koepelvormige bibliotheekzaal door en pas tegen vijf uur begaf hij zich ook naar de Windsor-club, waar de beide vrienden, zooals afgesproken was, het diner zouden gebruiken.

Het was als gewoonlijk tamelijk druk in de zalen. Vele kennissen kwamen Lord Aberdeen, die een algemeen geziene persoonlijkheid was en ook Charles Brand de hand drukken, zoodat pas tegen den tijd, dat zij naar huis gingen, Brand in staat was zijn vriend te vertellen, hoe hij dien middag met zijn werk was opgeschoten.

Een groote gesloten Rolls Royce wachtte den beiden heeren aan den voet der hardsteen-

trappen op. Een reusachtige chauffeur stond bij het portier, dat hij gediensig openhield. Deze man was de trouwe James Henderson, die ook reeds jarenlang in dienst was van den Lord en hoofdzakelijk tot taak had de verschillende automobielen, die zijn Lordschap er op nahield, te besturen en te onderhouden.

Met een vriendelijken groet aan het adres van den reus, stegen beiden in en een oogenblik later gleed de groote wagen geruischloos door de reeds stiller wordende straten van het West-End naar Hampstead Heath, waar zich het fraaie landhuis van Lord Aberdeen bevond.

Eerst in de auto kon Lord Aberdeen vragen naar de ervaringen van zijn metgezel in de groote openbare bibliotheek.

— Ik ben zeker goed opgeschoten, Edward, zei deze, maar toch niet zoo als wanneer ik niet aan mijn oude snuffelzucht had toegegeven. En in verband daarmee heb ik je iets te vragen, dat je me hoop ik, niet kwalijk nemen zult.

Lord Aberdeen keek verbaasd zijn vriend aan. Dat klonk vrij raadselachtig en hij deelde zijn meening dan ook aan zijn vriend mee.

— Ik vraag het daarom, hernam deze, omdat hetgeen ik je te vragen heb, uitsluitend je zelf betreft. Ik ben namelijk in die oude Gotha-almanakken herhaaldelijk op den naam Lister gestooten en nu dacht ik...

Brand voleindigde den zin niet, omdat hij een groote verandering op het gelaat van zijn vriend meende te bespeuren. Het was alsof er een smartelijke trek op kwam en Brand zag duidelijk, dat hij het gelaat afwendde.

Wat had dat te beteekenen vroeg hij zich af en fijngevoelig als hij was, zweeg hij om zijn vriend niet in zijn overpeinzingen te storen.

De rit naar huis werd verder in stilzwijgen afgelegd en daar Lord Aberdeen het onderwerp niet meer aanroerde, zweeg ook Brand er over.

Tien minuten nadat zij thuis waren gekomen hadden zij zich reeds naar hunne slaapvertrekken begeven en heerschte er in huis diepe rust.

Wie echter meenen zou, dat alle bewoners slapen, vergiste zich.

Nog lang bleef het licht in de kamer van Lord Aberdeen branden, ten bewijze, dat Mylord nog niet naar bed was gegaan.

Hij voelde, dat hij niet zou kunnen slapen. De vraag van zijn vriend had allerlei herinneringen in hem wakker geroepen en hem aan het denken gebracht.

Eerst zat hij een heelen tijd achtereen in een grooten gemakkelijken stoel, maar later stond hij op, stak een pijp op en begon in zijn groote kamer op en neer te loopen, steeds maar op en neer, rusteloos, onvermoeid, evenals een wild dier in zijn kooi, en terwijl er allerlei brokstukken van zinnen mompelend van tusschen zijn lippen vandaan kwamen.

Eindelijk echter, de klok in de gang had juist

twee uur geslagen, klopte Lord Aberdeen zijn pijp leeg, richtte met een energiek gebaar het hoofd op en ging naar bed.

Het was hem aan te zien, dat hij een besluit

had genomen en als er iemand in het slaapvertrek van Mylord aanwezig was geweest, had hij hem de woorden kunnen hooren mompelen:

— Ik zal hem morgen alles vertellen.

HOOFDSTUK II.

DE STAMBOOM DER LISTERS.

— Charles, zei Lord Aberdeen den volgenden ochtend, toen ze beiden zaten te ontbijten, we zijn nu ongeveer 12 jaar bij elkaar en in al dien tijd heb je me één keer gevraagd naar mijn verleden. Je zult je herinneren, al is dat vele jaren geleden, dat ik door die vraag in een prikkelbare stemming geraakte en dat ik je onomwonden getoond heb niet genegen te zijn op die vraag te antwoorden.

Dat was niet, omdat ik mij voor mijn verleden had te schamen, integendeel, maar het riep allerlei herinneringen in mij wakker, die verre van aangenaam waren.

De wonden in mijn ziel, die door dat verleden waren geslagen, waren nog niet geheel en zonder dat je het wist, was jouw vraag de oorzaak, dat die wonden weer gingen schrijnen.

Je vraag van gisteren wekte die oude herinneringen wéér op, maar nu — laat ik er dat direct aan toevoegen — zonder dat oude wonden werden opengehaald.

De tijd, die alles geneest, heeft ook van die wonden slechts een nauw merkbaar litteken achtergelaten en ik geloof wel, dat ik je thans het een en ander kan vertellen uit dat verleden, dat tevens een helder licht zal werpen op vele dingen, die je thans nog onbegrijpelijk voorkomen.

Toen je indertijd bij mij kwam, vertelde ik je, dat mijn eigenlijke naam luidde: Lord Edward Lister, waarna je mij dan ook steeds Edward hebt genoemd. Dat klopt alles. Maar tevens weet je, dat ik mij John Raffles noem. Dien naam heb ik aangenomen naar aanleiding van een geschiedenis, die ik eertijds in een oud archief heb gelezen en waarvan ik je straks meer zal vertellen. Maar ook de naam Lord William Aberdeen komt mij rechtens toe, Luister.

De stamvader van de Listers moet gezocht worden in een zekeren Sir Edward Lister, die in de zestiende eeuw leefde en door den koning tot Lord werd verheven. Zijn titel was erfelijk en ik ben in rechte lijn een afstammeling van hem. Tijdens Cromwell werd de familie Lister geparenteerd aan die van Aberdeen door een huwelijk en daar de dame in kwestie een „La-

dy in her own right” was, zooals dat heet, bleef de naam Aberdeen verwant aan dien van Lister. Er was echter geen reden toe om dien naam te voeren, zoodat ik ... toen ... toen ...

Hier haperde de stem van den spreker en Brand zag, dat in zijn oogen tranen stonden.

Dit was zóó iets zeldzaams, dat Brand naar zijn vriend toeging, hem de hand op den schouder legde en zei:

— Edward, als die herinneringen je pijn doen, haal ze dan niet meer op. Vergeef mij, dat ik weer op dat chapiter terug ben gekomen, ik kon niet vermoeden, dat ...

— Wel neen, Charles, hernam zijn vriend, er valt niets te vergeven. Die tranen in mijn oogen zijn daar niet in gekomen van smart, maar van woede. O, als ik nog aan dien schurk denk!

Bij deze woorden schoten zijn oogen vuur.

— Om kort te gaan, Charles, ging hij voort, ik heb den naam Aberdeen aangenomen, omdat ik hoewel gerechtigd ben den naam Lister te dragen, dat op een zeker oogenblik niet wenschte vanwege een feit, dat een einde maakte aan het bestaan van het stamslot der Listers, dat in Ierland in de nabijheid van Dublin was gelegen. Het heette Kasteel Canaroon en nu nog worden de ruïnes jaarlijks door honderden toeristen bezocht.

Maar geen enkele van die toeristen heeft er een flauw vermoeden van, waarom het eertijds zoo trotsche kasteel tot een puinhoop is afgebrokkeld en vergaan. Dit staat in nauw verband met de geschiedenis, die ik je wil vertellen.

Kom mee naar de bibliotheek. Laat je werk voor vandaag maar rusten. Ik heb aan Gaston gezegd, dat wij voor niemand te spreken zijn, dus zullen we niet gestoord worden. Ga je mee?

De twee vrienden zetten zich in de bibliotheek in een paar gemakkelijke fauteuils; een rooktafeltje werd dichterbij geschoven en nadat de blauwe rookwolkjes van de fijne Egyptische sigaretten omhoog kringelden, begon Raffles te vertellen.

Het werd een boeiend verhaal en zeker waard hier voor onze lezers op te teekenen.

Op den tienden Maart van het jaar 1801 heerschte groote vreugde op het kasteel Canaroon, gelegen in het Iersche graafschap Dublin, nabij de stad van dien naam.

Lord Charles Lister, earl van Aberdeen, was twee jaar geleden, ofschoon reeds op hoogen leeftijd, in het huwelijk getreden met een adellijke dame, die hem thans een zoon had geschonken.

Deze zoon nu was de erfgename van den titel en alle heerlijkheden, die, indien de Lord kinderloos overleden zou zijn, grootendeels overgegaan zouden zijn aan een ander geslacht.

Drie dagen na de geboorte werd de kleine Lord gedoopt en ontving de namen: Gerald, Edwin. Een ieder die het kind zag, haalde de schouders op en dacht met medelijden aan de verwachtingen van den ouden Lord. Want het kind was klein, onooglijk en zwak en iedereen dacht, dat het wel niet lang zou blijven leven.

Deze veronderstellingen werden echter niet bewaarheid en toen de oude Lord Charles Lister twee jaar later voorgoed de oogen sloot, was het kind, dat de erfgenaam was van zijn titels en rijkdommen, ofschoon niet fors en sterk, toch zoo veel bijgekomen, dat men niet bevreesd behoefde te zijn voor de komende jaren.

Zijn moeder omringde hem met hare teederste zorgen en het kind werd een uitstekende opvoeding overeenkomstig zijn rang en stand gegeven.

Indien ooit het gezegde: een krachtige geest in een zwak lichaam werd bewaarheid, dan was het wel bij den kleinen Lord Gerald Edwin, die reeds op jeugdigen leeftijd blijken gaf van groote begaafdheid.

Niet alleen was hij zeer musicaal, maar ook hanteerde hij met meesterhand het penseel en de teekenstift. Reeds op achttienjarigen leeftijd had hij een bundel gedichten geschreven en twee jaar later deed hij bij zijn intrede in het Engelsche Hoogerhuis zijn veel oudere medeleden verstedd staan over zijn redenaarstudenten.

Het kon niet uitblijven, dat dergelijke talenten opgemerkt werden. Op nog jeugdigen leeftijd werd Lord Gerald Edwin Lister reeds in de regeering opgenomen. Verschillende jaren was hij in diverse functies werkzaam, tot zijn zwakke gezondheid hem tot aftreden noopte.

Maar eenige jaren later, nadat zijn gezondheidstoestand aanmerkelijk verbeterd was, werd hij opnieuw tot een hoog regeeringsambt geroepen, in welke kwaliteit men hem als onderkoning naar Britsch-Indië afvaardigde.

Dit ambt was hem op verschillende wijzen zeer voordeelig. Vooral wat zijn gezondheid betrof. Het warme, zachte klimaat maakte van den zwakken Peer een sterken man, die met vaste hand de teugels van het bewind kon voeren.

In zijn hoedanigheid van onderkoning kwam hij in kennis met een inlandsch vorst, namelijk Sultan Pangeran Adipati Alsoedin Djohor Aland Sjah, eveneens een zeer begaafd en kunstlievend man, met wien hij een oprechte vriendschap sloot.

Het verwonderde dan ook niemand, dat de Lord, na eenige jaren als vice-koning te hebben geregeerd, de hand vroeg en verkreeg van de eenige dochter van den sultan, Raden Adjeng Adinda Djohor.

Tegen alle verwachtingen in was dit huwelijk zeer gelukkig. Lady Adinda verschildte in alles van haar bruine zusters wat geestelijke eigenschappen betrof, alleen de huidskleur was hetzelfde.

Toen Lord Gerald Edwin Lister na een zeer rijke periode van twaalf jaren naar zijn moederland werd teruggeroepen, aarzelde hij eerst hieraan gevolg te geven, maar daar de regeering in dien tijd was afgetreden en het nieuwe gouvernement een andere richting was toegedaan, met haar kandidaten voor de hooge posten, moest Lord Lister aftreden en maakte zich gereed om naar zijn land terug te keeren.

Met weemoed nam hij afscheid van het land, waar hij de gelukkigste dagen zijns levens had doorgebracht.

En wèl had hij daartoe reden. Want nauwelijks in het veel ruwere klimaat van Ierland aangekomen, werd hij ziek. Ofschoon hij na eenigen tijd herstelde, bleef zijn gezondheid, die door de klimaatsverandering een knak gekregen had, wankelend en acht jaren na zijn terugkeer overleed hij.

De droefheid van Lady Adinda was niet te beschrijven. In vroegere jaren was het in Engelsch-Indië gewoonte geweest, dat de weduwe van vorsten en hooggeplaatste personen zich met het lijk van haar overleden echtgenoot lieten verbranden. Lady Adinda zou niets liever zijn geweest. Zij zou zich gaarne hebben opgeofferd om met haar aangebeden echtgenoot in den dood vereenigd te worden. Door de landswetten tegengehouden, kon zij echter aan haar verlangen geen uitvoering geven en nog acht droeve jaren moest zij op het kasteel Canaroon slijten, alvorens de dood een einde maakte aan haar aardsch bestaan.

In die acht jaren had zij echter verschillende dingen tot stand gebracht. Daar lijkverbranding in die dagen in Engeland en dus ook in Ierland niet was toegestaan, liet zij de kist met het stoffelijk overschot van haar echtgenoot voorloopig bijzetten in een grafkelder op de algemeene begraafplaats, maar daarin bleef de kist niet.

Gedreven door een ziekelijk verlangen om steeds in de nabijheid te zijn van het ontzielde lichaam van haar aangebeden man, liet zij in

het park van het kasteel een grooten, kunstmatigen heuvel opwerpen.

In dezen heuvel werd een groote ruimte uitgegraven, die bemetseld werd en welke zij tot mausoleum liet inrichten. Binnen een jaar tijds heerschte in het inwendige van dien heuvel een ongehoorde, echt Oostersche pracht.

De ruimte was herschapen in een groote zaal van acht meter lang en zes meter breed. De vloer werd van zwart en wit mozaïek samengesteld. De wanden werden bekleed met een prachtig en zeldzaam soort zwart marmer met witte aderen, terwijl het plafond als een koepel werd bemetseld.

Midden in deze zaal werd een zwarte kroonluchter opgehangen, waarin lange waskaarsen werden gestoken, terwijl daar vlak onder een graftombe verrees van het fijnste witte marmer. Alleen de zuilen, die de tombe aan de vier zijden steunden, waren van het fraaiste goud.

Boven op die tombe, eveneens in het fijnste witte marmer uitgehouwen, lag de levensgrootte gestalte van Lord Gerald Edwin Lister.

Teneinde zich gemakkelijk naar deze zaal te kunnen begeven, liet Lady Adinda een onderaardsche gang graven, welke in verbinding stond met de hall van het kasteel, zoodat de slotvrouwe, zonder zich door het park te moeten begeven, droogvoets naar het mausoleum kon gaan.

De uren, die zij niet besteedde aan de opvoeding van haar eenigen zoon Arthur, bracht zij, in overpeinzingen verzonken, in deze zaal door. Elk jaar liet zij verbeteringen aanbrengen totdat hier, verborgen onder den kunstmatigen heuvel zich een ware paleiszaal verhief, die haar wedergade op de wereld niet had.

Met echt Oostersche pracht omgeven, volkomen in het karakter van het land, waar hij zoo vele jaren aan de zijde van zijn geliefde vrouw had geleefd, rustte thans Lord Gerald Edwin Lister.

Wanneer Lady Adinda, die, na het vertrek van haar zoon naar de hoogeschool, over veel tijd beschikte, naar de zaal was gegaan, liet zij de kaarsen van den kroonluchter opsteken. Dan flikkerden en flonkerden de kaarsvlammen, duizend malen weerkaatst in de glanzend zwarte wanden van deze tooverzaal, dan zag men zich weerspiegeld in het gladder mozaïek, dat de vloer bedekte en zag men duizenden kaarsenvonken weerkaatst in de gouden balusters, die de graftombe steunden.

Maar voor dit alles had Lady Adinda geen oog. Zij had hare blikken steeds gericht op het koude, bleeke, marmeren beeld van den geliefden doode, die daar boven op de tombe in zijn ambtscostuum te sluimeren scheen.

Soms wendde zij de blikken van het beeld af, doch alleen om die te vestigen op het geschilderde portret, dat aan den wand hing en

dat den Lord in zijn ambtscostuum voorstelde, omgeven door zijn zwarte bedienden en te midden van zijn schitterende hofhouding. Daarnaast hing op dezelfde hoogte en op dezelfde wijze geschilderd, het portret van Lady Adinda zelf, die het hare had laten vervaardigen, onmiddellijk nadat zij uit Indië waren teruggekeerd.

Het stelde haar voor in een prachtig Oostersch gewaad van lichte gebloemde zijde, dat wonderbaar met haar huidskleur contrasteerde. Het liet haar armen onbedekt, terwijl een breede gouden band om haar prachtige, krullende blauw-zwarte lokken was gespannen.

Als zij naar die portretten keek, kon zij zich zonder moeite de gelukkige dagen aan de zijde van haar gemaal doorgebracht, in het zonnige Indië, in haar herinnering terugroepen. Uren aaneen kon zij zoo zitten, reeds dood voor de buitenwereld en in den geest vereenigd met haar veel geliefden man.

In het jaar vóór haar dood liet zij de laatste versiering in de grafkamer aanbrengen. Deze versiering bestond uit een groot houten Boeddha-beeld. Dit beeld was gemaakt naar het groote Boeddha-beeld van Daboutsjou en vertoonde daarmede een treffende gelijkenis. Dezelfde kalmte, dezelfde rust gingen van dit beeld uit, alleen midden op de borst flonkerde en schitterde een groote gele diamant, die alleen reeds een enorme waarde vertegenwoordigde. Deze diamant had Lady Adinda genomen uit haar particuliere verzameling, die zij als bruidsschat bij haar huwelijk van haar vader had ontvangen.

Toen Lady Adinda op vijf en veertigjarigen leeftijd stierf, was haar zoon Arthur naar de krijgsschool vertrokken. Hij kwam thuis om de begrafenis van zijn moeder te regelen en vond onder haar nagelaten papieren een laatsten wensch van de doode op schrift gesteld.

Deze wensch bevatte het verzoek haar stoffelijk hulsel bij te zetten in het mausoleum, in de onmiddellijke nabijheid van het stoffelijk overschot van haren echtgenoot, dien zij zoo teeder bemind had.

Lord Arthur, die veel van zijn moeder gehouden had, maar haar door haar eenzelve stil leven nooit goed had leeren kennen, voldeed niettemin aan haar verzoek, dat trouwens niet moeilijk in te willigen was, daar Lady Adinda reeds bij haar leven een graftombe had laten maken aan de voeten van het marmeren beeld van haar man.

Drie dagen na haar dood werd zij dan ook in het mausoleum bijgezet.

Door haar dood veranderde er zeer veel op het kasteel Caranoon. Lord Arthur, die zich tot de zee voelde aangetrokken, studeerde op de maritieme krijgsschool en was daardoor bijna het geheele jaar afwezig. Er werden verschil-

lende bedienden ontslagen, de luiken van de meeste kamers werden gesloten en ook de deur, die naar de onderaardsche gang leidde, werd niet meer geopend.

Slechts één enkelen tuinman werd de zorg voor het onderhoud van het groote park en de tuinen, die om het kasteel lagen, opgedragen. De man kwam handen te kort en spoedig moest hij toezien hoe de paden met een dik mos werden overdekt, hoe allerlei woekerplanten zich tusschen de boomen slingerden, hoe welig het onkruid groeide en hoe het park en de tuinen binnen korten tijd tot een ware wildernis werden.

De grafheuvel in het park verdween bijna geheel onder de bladeren en takken en niemand, die hierin een grafheuvel vermoedde.

Ook het kasteel had de oogen gesloten. Voor de ramen waren luiken geplaatst; spinragen dik met stof en vuil bedekt, hoopten zich in de hoeken op. De verf bladderde van de muren en wat de zon er in den zomer op liet, dat haalde de wind en de regen er in den herfst en den winter nog af.

Het vroeger zoo levendige mooie kasteel werd een somber, verwaarloosd gebouw, dat door iedereen werd vermeden.

Zooals het aan de buitenzijde was, zoo werd het ook binnen. Slechts één enkele vrouw was aangesteld om de vertrekken een weinig schoon te houden, maar het mensch werd langzaam aan oud, zij zag het hopeloze van haar taak, om al de reeksen vertrekken, wier wanden vroeger van vroolijke stemmen weerkaatsten, te onderhouden, in, en liet ze langzamerhand vervuilen.

Tien jaren na den dood van Lady Adinda was het kasteel Canaroon, zoowel van binnen als van buiten, hopeloos verwaarloosd en vervuild.

Omstreeks dien tijd kwam Lord Arthur van de krijgsschool met de hoogste onderscheiding. Hij was een enigszins zonderling type, hield niet van vertoon en was de eenvoud zelve. Die eenvoud ging zelfs zóóver, dat hij zijn uiterlijk erg verwaarloosde. Niemand zou in dien man met zijn eenvoudige, bijna plumpe kleeding, den zoon van den gevierden Lord Gerald Edwin Lister hebben herkend.

Na voleindiging van zijn studiën verzocht Lord Arthur Lister om een aanstelling bij Z.M. Vloot en in afwachting van die aanstelling toog hij naar de bakermat zijner vaderen om daar eens een kijkje te nemen.

Hoewel de jonge Lord, zooals wij reeds weten, heel weinig om uiterlijkheden gaf, moet het gezicht van de verwaarloozing van het kasteel hem toch diep aangegrepen hebben, want onmiddellijk na zijn terugkeer gaf hij last, dat alles van binnen en buiten zou worden in orde gebracht.

Terwijl men hiermede bezig was, bracht hij ook een bezoek aan het mausoleum onder den grafheuvel.

Was alles erg verwaarloosd, in dat vertrek was alles volmaakt hetzelfde gebleven. Door de hermetische afsluiting, waardoor stof en vuil absoluut buitengesloten bleven, kon men volstrekt niet zien, dat dit vertrek in zoovele jaren niet door menschen was betreden.

Zelfs Lord Arthur werd daardoor getroffen. Het eenige, dat wel door den tijd geleden had, waren de met olie verf geschilderde portretten van zijn beide ouders, die aan den wand hingen.

Zeër waarschijnlijk, doordat de muur, waartegen zij hingen, enigszins vochtig was, vertoonde zich op beide schilderijen een weinig witte uitslag en om te voorkomen, dat hierdoor de portretten misschien bedorven zouden worden, gaf hij bevel de twee schilderijen over te brengen naar het kasteel. Hij liet ze daar in de groote hall ophangen, naast de andere portretten zijner voorouders.

Nog was men bezig met het schoonmaken van de vertrekken en het wieden van het onkruid in tuinen en park, toen Lord Arthur zijn aanstelling ontving.

Nu was niets meer in staat hem tegen te houden. Zonder af te wachten, dat de werkzaamheden beëindigd waren, vertrok hij naar zijn schip en was twee dagen later in zee gestoken om zijn eerste dienstreis te volbrengen.

Al het gedane werk was tevergeefs. Weldra verviel het park, de tuinen en het kasteel zelf weer tot dezelfde verwaarloosde ruïne van vroeger. Het geleek wel alsof het zelfs erger werd. De tuinman en de bewaakster stierven en werden niet vervangen. Het kasteel stond als het ware te schimmelen en weg te rotten in de zon en den regen. Niemand die er zich iets van aantrok.

Niemand?

Toch well! Er was iemand, die alles met van boosaardigheid fonkelende oogen aanzag. Die met leedvermaak zag hoe de trotsche muren van het kasteel op sommige plaatsen barsten begonnen te vertoonen, hoe de tuin en het park een wildernis werd, hoe de koperen windvaan van de torenspits woei en de regen door de gebroken dakpannen plaste.

Tot er verschillende praatjes de ronde begonnen te doen. Eerst werd er op bedekten toon gefluisterd, later meer openlijk gesproken van groote schatten, die door Lord Arthur waren achtergelaten zonder beheer.

Deze praatjes kwamen ook hem ter oore, die met leedvermaak zag, hoe het trotsche kasteel langzaam maar zeker tot een puinhoop ging vervallen. En hij maakte zijn plan.

Die man heette Rainald Wollop en was zeer ver verwant aan het geslacht der Listers, hoewel hij in geen verband stond met het geslacht

der Aberdeens. Hij wist natuurlijk, dat Lord Arthur op reis was en vooreerst niet terug behoefde te worden verwacht.

Op zekeren dag schafte deze verarmde bloedverwant, die een zeer slecht karakter had en altijd met de Listers in onmin had geleefd, zich een nieuw pak kleeren aan. Het geld, dat hij hiertoe noodig had, bezat hij niet, maar door allerlei valsche voorspiegelingen wist hij het te leenen. Hij hield nog wat geld over, begaf zich naar het kadaster van zijn parish, hetgeen zoo veel wil zeggen als de burgerlijke stand bij ons, liet daar al zijn papieren verifiëeren en zegelen, waarna hij den trein nam en naar kasteel Canaroon vertrok.

Hij ging op bezoek bij den burgemeester van het plaatsje, waaronder het kasteel ressorteerde, liet daar zijn papieren zien, vroeg en kreeg vergunning om het kasteel te bezichtigen en keerde bij den burgemeester terug met verschrikkelijke verhalen over een ergerlijke verwaarloozing.

Na een maand keerde hij nogmaals terug en liet nu aan den burgemeester een brief zien, dien hij van den eigenaar Lord Arthur Lister uit Engelsch-Indië had ontvangen. In dien brief werd Rainald Wollop gemachtigd al datgene te doen wat noodig was om het kasteel weer bewoonbaar te maken, terwijl het daarvoor benodigde geld afgenomen mocht worden van de Kilston-Bank te Dublin, waar een groot deposito van Lord Arthur berustte.

Daar dit bij navraag juist bleek te zijn en de directeur van de Bank geen bezwaar maakte tegen het uitbetalen van een belangrijke som, noodig voor de herstellingswerken, kon ook de burgemeester, die een eenvoudige boer was, er niets tegen hebben, dat Rainald Wollop het kasteel binnenging.

Deze, die den bewusten brief met verdraaide hand zelf had geschreven, liet nu verschillende sleutels maken, die op de deuren pasten en weldra was hij zoodanig op het kasteel geïnstalleerd, alsof hij daar zijn geheele leven had gewoond.

Maar nu gebeurde er iets vreemds. Naarmate de tijd verliep, deden allerlei vreemde geruchten de ronde. Nu eens heette het, dat Lord Arthur gestorven was, dan weer was er iets geheimzinnigs gebeurd, dan weer had zich iets voorgedaan, dat een eeuwige schandvlek wierp op den persoon van den tegenwoordigen Lord, kortom, men wist niet, wat men van dit alles moest denken.

Het werd nog erger, toen door den val van de regeering er een ander ministerie kwam, waarin een vriend van Rainald Wollop werd opgenomen. Door diens bemiddeling werd Lord Arthur eenvoudig als hoofd van het geslacht der Listers afgezet en vervallen verklaard van het bezit der verschillende kasteelen en heer-

lijkheden, terwijl Rainald in zijn plaats als hoofd van de familie werd aangesteld en den titel kreeg.

Zij, die hiervan vreemd mochten opkijken, moeten bedenken, dat in die dagen de zeden nog ruwer waren en men met geld veel meer gedaan kon krijgen dan men tegenwoordig zou denken. Intriges en kuiperijen waren aan de orde van den dag en het gebeurde niet zelden, dat de rechtmatige eigenaars om een luttele reden uit hun rechten werden gezet.

Terwijl dit alles gebeurde, leefde Lord Arthur in Indië het nederige leven van een zeeman. Hij was een ronde, eenvoudige natuur, die in niets op zijn doorluchtigen vader geleek en er tevreden mee was als hij voor zijn land zijn plicht kon doen.

Nadat hij eenige jaren weg was geweest, huwde hij in Indië evenals zijn vader vroeger had gedaan, maar niet met een Indische prinses, doch met de dochter van een hooggeplaatst regeerings-ambtenaar, die niet rijk aan aardse goederen, maar een grooten adeldom naar den geest bezat.

Twee jaren na het sluiten van het huwelijk werd Lord Edward Lister geboren. De knaap was wat men noemt: een voordeelig kind en reeds op jeugdigen leeftijd bleek, dat hij in vele opzichten op zijn doorluchtigen grootvader geleek.

Van zijn moeder leerde hij de eerste beginselen en naarmate hij ouder werd, verzamelde hij een grooten schat van allerlei kundigheden. Ook hij was weldra een groot musicus, ook hij speelde schitterend viool en piano, ook hij was een redenaar bij de gratie Gods, terwijl hij daarenboven een aangeboren kennis had van mechanica.

Reeds op jeugdigen leeftijd hoorde hij van zijn moeder van wien hij afstamde en waar hij eigenlijk thuis behoorde, terwijl hij de verhalen over het mooie en groote kasteel Canaroon als het ware verslond.

Hij begon hoe langer hoe meer te verlangen naar het land zijner vaders om kennis te maken met zijn bezittingen en de schatten, die zijn grootmoeder, Lady Adinda, had achtergelaten.

Wel kwam bij hem, evenals bij zijn moeder, nu en dan de vraag op, waarom zij zoo ver verwijderd van hun bezitting leefden, maar als hij deze vraag aan zijn vader stelde, ontving hij een ontwijkend antwoord, want de eenvoudige zeeman begreep, dat, wanneer hij gedwongen zou zijn om naar Ierland terug te keeren, het met zijn vrije, zorgeloze leven uit zou zijn.

Maar op zekeren dag kwam hem ter oore wat er op Canaroon gebeurde en ofschoon hij Rainald Wollop nimmer van aangezicht tot aangezicht gezien had, bekreep hem onmiddellijk de vrees, dat hier iets geschiedde, dat eigenlijk het daglicht niet kon velen.

Hij vroeg en verkreeg ontslag uit den dienst en keerde zoo spoedig hij dit kon, naar Europa terug.

Het zou ons te ver voeren om alles in bijzonderheden te verhalen wat er toen gebeurde. Genoeg zij te vermelden, dat Rainald Wollop door allerlei kuiperijen op het kasteel wist te blijven en zijn neef kon beletten daar met vrouw en kind een voet te zetten. Lord Arthur begon een proces, dat het laatste beetje geld, dat hij op de Kilston Bank had staan, verslond. Hij verviel tot armoede, zijn vrouw stierf van verdriet en nadat hij haar in het graf gevolgd was, bleef de nog zeer jeugdige Edward alleen achter.

De ongeveer dertienjarige jongen geraakte in verkeerd gezelschap en leerde het handwerk van den inbreker tot in de perfectie.

Vele jaren leefde hij te midden van het grootste gespuis, maar hoe zonderling het ook moge klinken, hij bleef voor het uiterlijk altijd de nette jonge man. Zijn kameraden keken eenigszins met eerbied naar hem op, hadden veel respect voor zijn groote kennis en begaafdheden en stelden zich gaarne onder zijn bevelen. Nimmer zou hij iemand bestellen van wien hij wist, dat hij door hard werken zijn brood moest verdienen.

Hij stal slechts als hij wist, dat het den eigenaar niet verarmde.

Wel wist hij, dat hij iets onwettigs deed, maar het kwam niet in hem op er daarom mede op te houden. Verbitterd door de onrechtvaardigheid, die zijn vader had ondervonden en die hij, naarmate hij ouder werd, beter leerde begrijpen, was hij een vijand geworden van den Staat en maakte daarvan geen geheim.

In die dagen nam hij den naam John Raffles aan. Dit geschiedde naar aanleiding van een gebeurtenis, waarbij men hem naar zijn naam had gevraagd. Zonder argwaan had hij dien genoemd, maar toen men hem begon uit te lachen en te vragen of hij zich misschien verbeeldde de werkelijke Lord Lister te zijn, die in Ierland op het groote kasteel Canaroon woonde, begreep hij, dat die naam voor hem dood en begraven was. Zich bedenkende welken naam hij nu aan zou nemen, herinnerde hij zich den persoon van Luitenant George Raffles, van wien zijn vader hem dikwijls had verteld. Deze man, die zich bijzonder door persoonlijke moed onderscheidde, was in het jaar 1818 luitenant-gouverneur van Benkoelen en een vijand van de Nederlandsche Oost-Indische Compagniet, met wie hij zich later evenwel verzoende. Daar deze man zijn geheele leven ongehuwd was gebleven en zich als taak had gesteld slechts datgene te doen wat de menschheid ten goede kwam, had de jonge Lord zich dat leven tot voorbeeld gesteld en nu hij een

naam moest aannemen, had hij zonder aarzeling dien van zijn held gekozen.

Op zekeren dag, nadat Raffles, die aan dezen achternaam nog dien van John had toegevoegd, een goeden slag had geslagen, rijpte in hem het denkbeeld om naar Ierland te gaan en eens een onderzoek in te stellen naar de gebeurtenissen op het kasteel Canaroon, daar hij het toch wel een beetje al te erg vond, dat die indringer Rainald, die zich doodkalm Lord Rainald Lister liet noemen, maar op het kasteel bleef wonen en profiteerde van de rechten, die hem toekwamen.

Jong als Edward was, begreep hij maar al te goed, dat hij zich nooit op die rechten zou kunnen beroepen, wanneer hij niet de bewijzen van zijn goed recht in handen had, om welke reden hij zich dan ook naar Ierland begaf, om op de plaats zelf een onderzoek in te stellen.

Hij was pas vijf en twintig jaar geworden. Hij was slank, bijna lang, had een krachtige gestalte, een fijn besneden gelaat, waarin het Oostersche type, dat aan zijn grootmoeder Lady Adinda herinnerde, duidelijk was waar te nemen, mooi zwart haar, doch wat het meeste opviel, een paar fraaie lichtgrijze oogen, die van ingehouden levenslust tintelden en soms met een harden metaalglans konden schitteren.

Deze oogen waren volkomen gelijk aan die van zijn vader, Lord Arthur, zoodat het niemand behoeft te verwonderen, dat de dorpelingen in hem onmiddellijk den zoon van Admiraal Arthur herkenden.

Met zijn grooten, vluggen geest begreep Edward, dat hij hiermede zijn voordeel kon doen en hij belegde een vergadering van dorpelingen, waarbij hij hen toesprak en verzocht het voor iedereen geheim te houden, dat hij hier aangekomen was, verder verzocht hij aan verschillende der oudst ingezetenen van het plaatsje Canaroon, om zooveel mogelijk bijzonderheden uit het leven van zijn ouders en grootouders en nam, terwijl dit onderzoek aanving, zijn intrek bij een der pachters van het kasteel.

Nog was men hiermee bezig en reeds wist de jonge Edward veel van hetgeen hij weten wilde, toen hij plotseling terug moest naar Londen.

Daar woonde een beschermeling van hem, een man, dien hij als het ware uit de goot had opgeraapt. Deze was van Fransche ouders, maar had hen zóó vroeg verloren, dat hij zelfs geen enkele herinnering aan hen had bewaard. Daar de man hem aanstond en hij begreep, dat als hij zich niet over hem ontfermde, hij onvermijdelijk ten gronde zou gaan, nam hij hem tot zich. De man heette Gaston en was zeer aan hem gehecht.

Van hem kreeg hij een dringenden brief, om onmiddellijk terug te komen.

Hij ging, loste alle moeilijkheden op en was juist van plan weer naar Ierland terug te keeren tot voortzetting van zijn onderzoek, toen hij van Mac Karthy, zoo heette de pachter bij wien hij zijn intrek had genomen, een brief kreeg, die hem aanspoorde zijn vertrek zooveel mogelijk te bespoedigen.

Nauwelijks had hij de weinige regels, die de brief bevatte, doorgelezen, of hij sprong op.

Zijn oogen fonkelden en de aderen op zijn voorhoofd zwollen op.

Gaston keek zijn vriend en meester verschrikt aan. Zóó had hij hem nog nooit gezien.

Hij voelde, dat het op dit oogenblik niet geraten zou zijn, den jongen Edward tegen te spreken.

Deze echter sloeg vol minachting met zijn vlakke hand op den brief.

— Daarin herken ik mijn neef! Maar deze schandelijke daad zal niet geduld worden, zoo waarachtig als ik de eigenlijke en ware erfgenaam van het kasteel Canaroon ben, zoo waar als mijn edele vader het slachtoffer is geworden van listen en hinderlagen en gemeene schurkenstreken!

— Dus werkelijk van mijnheer uw neef! mompelde Gaston.

— Neen, deze brief is niet van mijn neef zelf, maar hij brengt mij op de hoogte van een nieuwe schurkenstreek van dezen ontaarden afstammeling onzer familie!

Het is een noodkreet van onzen ouden erfpachter, die zich, tevens uit naam van verschillende lotgenooten, tot mij wendt.

Van jaar tot jaar heeft de oude woekeraar de pacht verhoogd, totdat ze niet meer opgebracht kan worden.

Met een beklemd hart hebben de pachters gehoorzaamd, om niet den grond te moeten verlaten, die reeds honderden jaren door hun familie werd bebouwd.

Zij hebben op betere tijden gehoopt, maar ongunstig weer en slechte oogsten hebben hun teleurgesteld. Zij kunnen de pacht niet meer opbrengen.

Deze woekeraar echter, die veel slechter is dan Shylock, blijft op zijn stuk staan. Als zij niet op den bepaalden datum betalen, worden zij volgens wet en recht verdreven.

Als bedelaars moeten zij met vrouwen en kinderen den grond verlaten, waarop hun voorouders honderden jaren als vlijtige, degelijke landbouwers in aanzien en eer waren en die nooit een dag te laat hun erfpacht aan de Listers hebben opgebracht.

Dat is de dank van een schurk voor honderdjarige trouwe diensten, dat men de menschen uit hun huis en hof verjaagt.

Maar ik wil niet, dat het zal gebeuren, want ook ik ben een Lister en zelfs de eigenlijke Lord, niet hij, die op het kasteel woont!

Gaston had de handen gevouwen en een dikke traan rolde over zijn wangen.

— Een echte Lister, dat is mijn Lord! O, ik weet het, gij zult niet dulden, dat de trouwe, vlijtige Mac Karthy en de anderen ten gronde gaan! Het zal u gelukken, Lord Edward, want wat gij onderneemt, daarop rust Gods zegen!

— Ja, ik zal dezen schurkenstreek verhinderen. Mac Karthy zal niet tevergeefs mijn hulp hebben ingeroepen. Hier heb je geld, Gaston!

De Lord nam een pak bankbiljetten uit zijn portefeuille en overhandigde dit aan Gaston, die hem vol spanning aankeek.

— Je vertrekt, vervolgde de Lord, dadelijk van hier naar Holyhead en verder per stoomboot naar Dublin.

Daar huur of beter koop je twee goede paarden met rijtuig en wacht op mij in Three-roads-Tun in de Zuidelijke voorstad. Vraag maar, een kind zal je den weg wijzen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

EEN WANHOPIGE PACHTER.

Kalm en vriendelijk lag de pachthoeve van Mac Karthy te midden der goudgele korenvelden, omgeven door dichtbegroeide heuvels.

Vol zorgen en met gefronst voorhoofd stond de pachter, een groote, welgebouwde man van ongeveer veertig jaar, met gebruind gelaat en welig blond kroeshaar, op den drempel van zijn woning.

Hij keek een jachtwagen na, waarin een vroolijk heeregezelschap naar het kasteel reed, dat op eenigen afstand zichtbaar was.

Naast hem stond zijn vrouw met roodgeweende oogen. Een ongeveer vijfjarige knaap hield zich vast aan haar rokken, terwijl zij een kind van nauwelijks een jaar in haar armen hield.

Een meisje en een jongen van 7 en 9 jaar speelden met de zorgeloosheid der jeugd in den hof.

Het rijtuig, waarin het gezelschap heenreed, dat hier in de buurt een pic-nic had gehouden, behoorde aan den eigenaar van het kasteel, Edwards neef, Lord Rainald Lister, wiens karakter wij reeds hebben leeren kennen.

Hij had stil laten houden bij de pachthoeve en den pachter naar buiten laten roepen.

In tegenwoordigheid van zijn gasten had hij hem zonder mededoogen er aan herinnerd, dat de laatste betalingstermijn verstreken was!

Als hij den volgenden dag de pacht niet tot den laatsten cent had betaald, zou de Lord hem met zijn gezin uit het huis laten zetten, zooals het iemand toekwam, die niet in staat was, het luttele bedrag, dat hij aan zijn heer verschuldigd was, op tijd te voldoen!

— Och, heb nog eenig geduld, Mylord! had de pachter gesmeekt. Gij weet, dat ik altijd stipt was, evenals mijn vader en voorvaderen, die deze akkers hebben bebouwd! Maar de pacht is werkelijk te hoog en de mislukte oogst — —

— Allemaal praatjes! riep de Lord hoonend uit. Oh, ik weet het wel, de mislukte oogst en het slechte weer zijn de schuld! Ik wil er niets meer van hooren! Jullie kunt niet huishouden en ik heb een pachter noodig, die dat wel kan.

Als je morgen niet betaalt, kan je met je heele familie naar den duivel loopen! Begrepen?

De pachter richtte zich op en keek den Lord met vasten blik aan.

— Ik zal u alles betalen, maar gij moet mij nog wat uitstel geven, want, weet wel, Mylord, dat ik hier erfpachter ben en dat ook ik van mijn goed recht in de Vereenigde Koninkrijken gebruik wensch te maken!

Men kan mij niet voetstoots weggagen, zooals gij dat denkt te doen, vooral niet als buiten mijn schuld de oogst mislukt.

— Wat? Ellendige boer, jij hebt den treurigen moed, mij zoo te durven brutaliseeren? Ja, ja, dat zijn nu de gevolgen van de handelingen van Lord Arthur, die alles schandelijk heeft verwaarloosd en ik begrijp wel, op wiens hulp je vertrouwt!

Maar ik trek mij niets van al je klaagliederen en protesten aan. Geld moet ik hebben. Het mij toekomende bedrag zult ge mij morgen uittellen, anders laat ik je door de politie van de hoeve jagen, die mij toebehoort, al zou je op je bloote knieën om genade smeeken! Onthoud dat.

Mijn woord is hier wet en wat ik zeg, gebeurt!

Met tranen in de oogen knielde nu Mary, de vrouw van den pachter, bij het rijtuig neer:

— O, Mylord, heb medelijden, terwille van onze kinderen!

Maar de pachter richtte haar met zijn krachtige hand op en beval haar, in huis te gaan.

Toen zij haar man aankeek, begreep zij, dat zij gehoorzamen moest en met haar kind op den arm wankelde zij snikkend naar huis.

— Verneder je niet nutteloos! zei haar man op scherp toon. Die man heeft een steenen hart.

— Hond, durf je mij beleedigen?

— Op scheldwoorden antwoord ik niet! Is dit alles, wat uwe Lordschap mij te zeggen heeft?

— Loop naar den duivel, onbeschaamde rekel.

— Dan behoef ik niet ver te gaan! antwoordde de boer op kalmen toon, terwijl hij zich omkeerde.

Nu was de pachter weer met zijn vrouw en kinderen alleen, het hart vervuld van zorg en kommer.

Zij keken het rijtuig met het rumoerige gezelschap na.

Pachter Mac Karthy en zijn nog steeds wee-

nende vrouw hadden angst voor de toekomst. Zij dachten minder aan zichzelf, dan aan het harde lot, dat hun kinderen wachtte.

De pachter maakte een handbeweging, alsof hij zeggen wilde:

Wat geeft het! De strijd moet gestreden worden.

Plotseling keek hij verbaasd op.

Van de tegenovergestelde zijde als die, waarin de jachtwagen was verdwenen, zag hij nu twee ruiters naderen. Het was duidelijk te zien, dat zij naar zijn hoeve kwamen. In razend tempo naderden zij en het leek, alsof de paarden vleugels hadden.

Mac Karthy sloeg zijn handen samen en keek met groote spanning.

— Mary! Kijk eens! Zij komen naar ons huis toe! Als dat —

— Dat zal toch de politie niet reeds zijn? riep de pachtersvrouw, terwijl zij haar jongste kind vaster aan haar borst drukte.

— Domme vrouw, wat praat je toch van politie! Neen, ik dacht aan iemand anders! En als ik den eersten ruiter goed zie — —! Dat is niemand anders dan — —

— Wien bedoel je toch? Ik heb allen moed verloren. O, Mac, wat moet er van onze kinderen worden! Wat moeten wij beginnen? Denk je, dat we van elkaar zullen moeten scheiden en — —?

— Houd toch eens even je mond, jij! — — Ja, hij is het — hij is het! O, ik wist wel dat hij zijn ouden Mac Karthy niet in den steek zou laten!

— Maar wien bedoel je toch, Mac? Zeg eens! Spreek dan toch! Ik verga van angst en zenuwachtigheid? Wie is het?

— Jij bent met blindheid geslagen, Mary! Anders zou je zeker dien langen, slanken man, die den ander een heel eind vooruit is, herkennen! Zet je oogen eens open! Herken je hem nu nog niet?

Ja, nu wordt alles weer goed! Ja, ik zie het al! Het is onze jonge Lord! Maar wat komt hij doen, weet hij iets van ons ongeluk? vroeg Mary.

Gedurende dit gesprek waren de beide ruiters genaderd en dadelijk sprong Edward van zijn hijgend, dampend ros, waarvan hij den pachter de teugels toewierp.

— Gaston, zei hij, je oude beenen hebben zich goed gehouden, dat moet ik zeggen! Je hebt het paardrijden nog niet verleerd!

Daarop wendde hij zich tot den pachter, schudde dezen de hand en reikte toen zijn rechter aan Mary, welke deze wilde kussen, wat de trotsche Engelschman echter belette.

— Nu, Mac Karthy, daar zijn wij dan om op ons erfgoed de zaak eens op te knappen. Weest nu allebei maar geheel gerust! Van de voornemens van mijn waarden neef zal niet

veel komen. Ik zal hem wel weten te dwingen! Gij zijt hier erfpachters en uw voorouders hebben met en onder de mijne hier menigen strijd gestreden.

Het zou wat moois zijn, als het geslacht der Mac Karthy's om een ellendig beetje geld in den vreemde en in de ellende gedreven zou kunnen worden!

Ik zal er voor zorgen, dat de pacht lager wordt! Zij zal u niet meer als een last drukken voortaan! Gij moet vroolijk en welgemoed uw werk kunnen doen als erfpachter en, evenals uw voorvaderen, als vrije, fiere mannen hier den ouden grond bebouwen!

— O, Lord Edward, zei de pachter met vochtige oogen, als gij dat zoudt kunnen bewerken! Dan zou ik u zegenen en mijn kinderen en kindskinderen na mij!

Wat wij volgens recht en billijkheid verschuldigd zijn, willen wij graag betalen! De pacht, die uw neef ons heeft opgelegd, is echter veel te hoog en maakt ons, pachters, allen tot bedelaars!

— Dit zal geregeld worden, Mac Karthy, ik geef je mijn woord erop! Ik zal met mijn dierbaren bloedverwant spreken! Maar vertel eerst eens, hoe hoog het door u verschuldigde bedrag is.

De pachter zweeg een oogenblik.

— Hij heeft ons allen opgeslagen en ik moet nu 450 pond opbrengen! antwoordde hij op zachten toon.

— Maar heb je dat kunnen aannemen, jij en de andere pachters? Dat had je je niet moeten laten welgevalen! Dat is immers belachelijk, zoo'n hoog bedrag voor uw kleine hoeve! Neem mij niet kwalijk, Mac Karthy, maar dat was een groote dwaasheid!

Je had er je met alle kracht tegen moeten verzetten. Hij had er ook het recht niet toe, zulke hooge lasten op te leggen, want alles staat officieel beschreven in het archief van het kasteel Canaroon!

Nu, ik zal de zaak wel voor jullie opknappen!

Rijd jij maar vooruit, Gaston. Ik kan je nog geen rust gunnen.

Ik ben van plan eens een hartgrondig onderzoek in te stellen op het kasteel. De gelegenheid om naar die oude pachtbrieven te zoeken is meteen schitterend om te zien of ik niets aangaande de documenten kan ontdekken... waarbij ik zelf belang heb.

Misschien zijn er nog mensen van het oude personeel van mijn vader overgebleven. Als dat zoo is, vertel je hun van wien je komt en wat ik verlang; ik denk, dat ze je wel den weg zullen wijzen.

Het eerste wat ik noodig heb is een plattegrond van het kasteel. Ik weet wel ongeveer van de beschrijvingen, die mijn moeder mij ge-

geven heeft, hoe het ingedeeld is, maar ik heb liever zekerheid.

Hier, neem geld mee, misschien dat je het noodig hebt, ofschoon ik het niet geloof. Als je kunt, moet je sleutels zien te bemachtigen, die zullen me prachtig van pas komen.

Zoek ook voor je paard een goede schuilplaats uit en wel op een plek, waar wij het snel kunnen bereiken, het zou kunnen zijn, dat we moesten vluchten. Ik geloof, dat links van het park de paardenstal is, breng het daar maar naar toe. En nu, vooruit aan het werk, je weet wat ik bedoel en ik twijfel er niet aan of je zult je goed van je taak kwijten.

Gaston knikte nadrukkelijk met het hoofd, hij had goed begrepen wat zijn meester wilde en voelde zich trotsch en gelukkig dat hem zulk een belangrijke boodschap was opgedragen. Hij besloot zich goed van zijn taak te kwijten en begaf zich vol moed op weg.

Nu haalde Edward uit zijn portefeuille negen biljetten van 50 pond sterling en stelde die den boer ter hand.

— Hier, pak aan, Mac Karthy, dat is het pachtgeld. Dat geef je aan Lord Rainald; denk er om, dat je een kwitantie krijgt, want ik vertrouw dien ouden schurk niet verder dan ik hem zie. Misschien is het nog beter, dat je vrouw het hem brengt. Ja, doe dat! Laat Mary haar Zondagsche kleeren aantrekken en breng jij haar met paard en wagen naar het kasteel. Zij gaat naar binnen en jij wacht op haar. Roep haar eens even hier, ik wil haar nog wat instructies geven.

Weldra stond de heldere, frissche pachtersvrouw voor Edward.

— Mary, zei hij, ik heb je man het benoedigde geld gegeven om de pachtsom te betalen, maar hij moet het niet zelf wegbrengen, doe jij dat! Mannen laten zich nog al eens vlug door hun drift te ver voeren en het is beter dat wij hem niet al te kwaad maken. Jij, met je vrouwelijke tact, zal dat beter kunnen. Dus, zooals afgesproken, jij vraagt Lord Rainald te spreken, geeft hem het geld en vraagt om de kwitantie. Denk er om, dat je niet heengaet zonder die kwitantie te hebben ontvangen. Als hij die kwitantie niet geven wil, dan neem je het geld weer mee, maar zorg er voor, dat er getuigen bij zijn, die zien, dat je het geld bij je hebt, anders heet hij dat later misschien nog liegen.

Ook behoef je geen enkele onbeschaamdheid van hem te dulden. Je gedraagt je natuurlijk

behoorlijk, maar je blijft op je goed recht staan. Als je dan eenmaal de kwitantie beet hebt, dan verzoek je hem om de pachtsom te verlagen en weer te brengen op het oude bedrag, dat per officieele pachtbrief reeds ten tijde van Oliver Cromwell is vastgelegd. Onthoud vooral goed wat hij dan zegt; daar is mij zeer veel aan gelegen, want ik denk zoo, dat hij, als hij zich boos maakt, zich meer zal laten ontvallen dan wel dienstig is en waarmede ik misschien mijn voordeel kan doen.

En nu, vooruit Mary, trek je beste kleeren aan en laat eens zien, dat ik je om een boodschap kan sturen.

— Het is goed, Mylord, zei nu Mac Karthy, dat Mary gaat.

Misschien zou ik buiten mij zelf zijn van woede, als ik tegenover dien ouden woekeraar stond en als ik er aan dacht, hoeveel leed hij ons al berokkend heeft. Ik ben er zeker van, dat hij u op gemeene wijze uw erfenis ontstolen heeft!

Edward glimlachte om de woorden van den braven pachter, die anders weinig spraakzaam was.

— Dus flink erop los! zei hij. Er is haast bij de zaak! Neem het geld, Mary, kleed je aan, dan vlug naar het kasteel, waar je moet doen wat ik heb gezegd.

Toen boog hij zich naar haar over en fluisterde haar wat in het oor.

Daarna nam hij de teugels, die Mac Karthy om een boom had gebonden, weer op, sprong in het zadel en reed met een vriendelijken groet in een snellen draf naar het oude kasteel zijner vaderen.

Spoedig had hij den ouden witten muur bereikt, die het reusachtige park rondom het slot omgaf en hij wendde zich naar den paardenstal, waar hij Gaston's bruintje reeds zag staan. Hij bracht zijn paard ook daarheen, nam een tamelijk omvangrijk pakje uit zijn zadeltasch en keek met scherp blik om zich heen, of niemand in de buurt was.

Nadat hij zich had vergewist, dat hij niet bespied werd, haalde hij een zwart zijden masker te voorschijn en bevestigde dit voor zijn gelaat. Hij drukte zijn zachten sporthoed diep over het voorhoofd en sloop behendig het door Gaston opengelaten parkhek binnen.

Hier sloeg hij een door struikgewas, slingerplanten en onkruid bedekt, blijkbaar niet meer in gebruik zijnd pad in. Het was buitengewoon moeilijk zich hier een weg te banen.

HOOFDSTUK IV.

HET PRAALGRAF VAN DEN ONDERKONING.

Bij een kromming van het pad verhieven zich voor hem twee grillig gevormde Indische zuilen, die echter bijna geheel verborgen waren onder mos, klimop en reusachtige varenplanten. Tusschen deze beide zuilen bevond zich een roestige ijzeren deur.

Edward wist precies waar hij zich nu bevond. Uit de verhalen en beschrijvingen van zijn moeder wist hij, dat hij thans voor den grafheuvel stond, waaronder het praalgraf van zijn grootvader, Lord Gerald Edwin Lister was aangelegd. Hij besloot daar te wachten op Gaston, die, als hij het park uitging, noodzakelijk vlak langs deze plek moest komen, zoodat hij hem kon zien, zonder dat hij gezien werd.

Behoedzaam keek hij om zich heen, maar het struikgewas en de natuurlijke wildernis van het park beschutte hem volkomen tegen onbescheiden blikken.

Geruimen tijd moest hij wachten. Verschillende keeren stond hij reeds op het punt om op onderzoek uit te gaan, maar hij begreep toch, dat het veel veiliger was te wachten. In de eerste plaats kon men hem misschien zien en ten tweede liep hij de kans, dat hij Gaston miste, terwijl deze wel degelijk waardevolle mededeelingen bij zich kon hebben.

Wederom verliepen een tiental minuten, die Edward met zijn rustelooze natuur als het ware eindeloos voorkwamen en juist dacht hij er in alle ernst over, om het er maar op te wagen en weg te gaan, toen hij plotseling voetstappen op het grint hoorde kraken.

Hij dook weg achter een dicht boschje en bespiedde den naderende door de takken.

Gelukkig, daar kwam Gaston aan en nogmaals gelukkig, hij was alleen. Edward liet een steentje vlak voor de voeten van Gaston neerkomen en deze, wel vermoedende, dat het van zijn jongen meester was, keek voorzichtig om zich heen.

Nu kwam Edward vlug voor den dag en kon van Gaston de aangename tijding in ontvangst nemen, dat hij eenige waardevolle dingen had gehoord.

Weliswaar was er niemand meer van het oude dienstpersoneel in leven, maar een zoon van den ouden tuinman was door Lord Rainald thans als tuinman aangesteld.

Deze man klaagde er, evenals het andere personeel, over, dat de nieuwe eigenaar buitengewoon gierig en inhalig was. Zij ontvingen slechts een karig loon, weinig en slecht eten, terwijl er nooit één vriendelijk woord over de lippen van den gierigaard kwam. Ook hadden zij diep medelijden met de arme pachters, die uitgezogen werden door den tegenwoordigen bewoner en voor wie men vreesde, dat zij spoedig van hun hoeven zouden worden verjaagd.

Toen de tuinman vernam voor wien Gaston optrad, zegde hij hem zijn volle medewerking toe en toonde dit onmiddellijk door een nauwkeurigen plattegrond te maken van het inwendige van het kasteel. Door dat dit nog al eenigen tijd had geduurd, was hij langer weggebleven dan hij gedacht had.

Ten slotte had Gaston een omweg moeten maken, teneinde niet voorbij den hoofdingang van het kasteel te moeten gaan. Het was de gewoonte van den tegenwoordigen bewoner, om zijn maaltijden te gebruiken in de groote hall, zoodat hij niet voorbij de deur kon gaan. De tuinman leidde hem langs een anderen weg, daar het juist zoetjesaan tijd werd voor het diner, dat de Lord omstreeks dat uur van den dag gewoon was te gebruiken.

Edward toonde zich zeer tevreden over hetgeen Gaston te weten was gekomen en zeide hem nu naar de hoeve van Mac Karthy terug te gaan en daar op hem te wachten.

Gaston nam afscheid van zijn jongen meester, die nu weer alleen was met de stille natuur om hem heen.

Het was altijd stil in de nabijheid van den grafheuvel, het scheen wel alsof de vogels wisten, dat deze plek aan de dooden was gewijd, want er kwam er geen een om te nestelen in de takken van de boomen, die rondom den heuvel groeiden.

Edward liet zich echter door deze onnatuurlijke stilte niet afschrikken.

Hij haalde een fraaie stalen breekbijtel uit zijn zak te voorschijn en na weinig moeite reeds kraakte het verroeste slot. Lord Lister was op alles voorbereid. Hij nam een oliespuitje uit een zijner zakken en smeerde hiermede zoowel het oude slot als de hengsels.

De deur ging nu geruischloos open en diepe duisternis gaapte hem aan.

Hij sloot de deur weer achter zich en liet zijn electrische zaklantaarn werken. Daarop daalde hij kalm de trap af, die voor hem lag.

Ongeveer twintig treden brachten hem in de fantastische Indische zaal, waarin de marmeren graftombe van zijn grootvader stond.

In het midden van de zaal, achter de tombe, was het glimlachende Boeddha-beeld geplaatst.

Diepe, doodsche stilte omgaf hem en onwillekeurig kwam nu zelfs de levenslustige, overmoedige Edward Lister onder den indruk. Bovendien greep de gedachte, dat in deze zaal, onder die marmeren graftombe, welke werd gesteund door de massief gouden pilaren, het lichaam van zijn illusteren grootvader en aan zijn voeten, onder de zerk, waarop hij thans stond, het lichaam van zijn grootmoeder Lady Adinda rustte, hem sterk aan.

Er kwam als het ware een diepe eerbied over hem en met ontzag keek hij naar de koele zwarte wanden, waar in het glanzende marmer het licht van zijn electrische lantaarn werd weerkaatst.

Deze ontroering duurde echter niet lang. Zijn practische geest kreeg weder de overhand en weldra plaatste hij zijn lantaarn zoo, dat het licht viel op het vel papier, dat hij in zijn handen hield. Het was de plattegrond, dien hij van Gaston had ontvangen.

Met zijn voorvinger langs de lijnen wijzend, volgde hij in gedachten den loop der gangen en vertrekken. Plotseling nam hij zijn wijsvinger van het blad papier weg en legde dien tegen zijn neus. Dat was een manuaal, een gewoonte van hem geworden en hij deed het altijd wanneer iets sterk zijn aandacht trok en hij daarover ernstig nadacht.

— Dus, mompelde hij bij zich zelf, dat is de geheime onderaardsche gang, die in dit grafgewelf uitkomt. We zullen straks eens zien waar de deur is, voorloopig interesseert het mij meer te weten waar die gang aan de andere zijde op uitkomt. Ik meen, dat mijn moeder gezegd had, dat de gang leidde naar het boudoir van Lady Adinda. Maar als ik den loop van deze lijnen volg, dan ... halt, ik geloof, dat ik het heb.

Wederom bleef hij enkele minuten het papier aandachtig bestudeeren. Toen knikte hij nadrukkelijk met het hoofd, vouwde het papier op en stak het in zijn zak.

— Het is zoo, het kan niet anders, mompelde hij, de gang komt uit in de hall, vlak boven of vlak onder de schilderij van Lady Adinda, dat staat duidelijk op den plattegrond, alleen begrijp ik niet ...

Plotseling hield hij op en gaf zich een klinkende klets tegen het voorhoofd.

— Ik ben een driedubbele ezel, zei hij, tus-

schen zijn tanden. Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Natuurlijk is de schilderij vlak voor het draaiende paneel gehangen, misschien is het zelf wel draaibaar en in dat geval zou ik al heel gemakkelijk werk hebben. Enfin, we zullen wel zien, nu eerst aan het werk.

Hij legde zijn pakje op het marmeren rustbed en opende het.

— Mijn dappere voorvader zal het mij, denk ik, evenmin als de prinses, kwalijk nemen, dat ik mij hier ga verkleeden.

Hij nam nu een opvouwbaren spiegel uit het pak en begon zijn gelaat met allerlei stiften te bewerken als de volleerdste acteur.

Reeds spoedig had het een bruinachtige tint gekregen en tevens, door het aanbrengen van bijzondere schaduwen en donkere omranding der oogen, een vrouwelijke uitdrukking.

Uit het meegebrachte pakket nam hij nu een prachtig geborduurd, zijden gewaad in heldere kleuren. Nadat hij zijn jas en vest had uitgetrokken, hulde hij zich in dat zijden gewaad.

Hij bevestigde een breeden gouden armband om een zijner polsen en schoof ringen met schitterende steenen aan zijn vingers.

Daarop nam hij een pruik van pikzwarte krullen, bevestigde die op zijn hoofd en versierde de zwarte haren met een gouden band.

Nadat hij zijn laarzen had uitgetrokken, zijn broekspijpen omgeslagen en gele zijden schoenen had aangedaan, stond de vorstelijke gestalte der Indische prinses, waarschijnlijk iets grooter dan zij het in werkelijkheid was geweest, in haar eigen grafgewelf.

Met een onderzoekenden blik in den vouwspiegel bekeek zij haar eigen beeld en, het moest gezegd worden, de vermomming was uitstekend geslaagd.

Het paste echter slecht bij de zijden japon, dat de Indische vorstin nu twee blinkende revolvers uit het pakket nam, die zij aan weerszijden in de zakken van het gewaad verborg.

Daarop pakte zij jas, vest en laarzen in het papier, rolde alles zoo klein mogelijk op en verborg het pakje in het donkerste hoekje van een nis.

Geheel zoo liep zij eenige oogenblikken heen en weer, ging in gedachten verdiept op het rustbed zitten en mompelde eindelijk:

— Nu moet ik eerst even een cigarette rooken!

Edward was een hartstochtelijk rooker. Zelden zag men hem zonder cigarette of pijp in den mond en ook nu, hoewel hij er zich volkomen van bewust was, dat hetgeen hij ging doen, gevaarlijk was, daar de tabaksrook hem zou kunnen verraden, kon hij geen weerstand bieden aan deze gewoonte en haalde een cigarette uit zijn koker.

Terwijl hij aldus, in de vermomming der

Indische prinses, zijn cigarette rookte, keek hij plotseling op.

Hij had een geluid gehoord. En even daarna hoorde hij het weer.

Al was het nog op verren afstand, toch vernam hij naderende schreden. Het geluid was in het gewelf duidelijk hoorbaar.

Edward nam zijn cigarette uit den mond, trapte haar uit, opdat zij niet door zou smeulen en wierp haar achter het graf van den onderkoning.

Toen hield hij zich doodstil en luisterde.

De schreden kwamen nader en hij onderscheidde een zuchten als van iemand, die zwaar ademhaalt.

— Er komt iemand door de onderaardsche gang van het kasteel hierheen! fluisterde Edward. Ik ben anders niet nieuwsgierig, maar wie zou nu hier komen en welken zwaren last zou hij dragen, dat hij zoo zucht? Daar moet ik meer van weten!

Hij haastte zich nu, om een schuilplaats te zoeken en vond die achter een zwaar vergulden candelabre, die achter in het gewelf stond.

In de gedaante der vorstin kon hij bovendien geen geschiktere schuilplaats kiezen, vooral, als hij eens lucht mocht krijgen om een woordje met den bezoeker te spreken.

De verrijzing der Indische prinses uit haar graf zou ook den dapperste schrik aanjagen.

Daar de candelabre vrij dik was, behoefde hij slechts op zijn knieën te gaan zitten om niet gezien te worden, terwijl de eerste kaarsenarmen hem een uitstekend steuntje voor zijn armen boden.

In gespannen verwachting keek hij in de duisternis om den hoek van het praalgraf, vanwaar hij bij voldoende belichting de opening der gang achter het Boeddhabeeld kon zien.

Luid en zwaar naderden de schreden.

Plotseling werd een zwakke lichtstraal in de gangopening zichtbaar en Edward hield zijn blik onafgewend op deze plaats gericht.

Zijn geduld zou beloond worden.

De lichtstraal werd helderder en plotseling kwam een bejaard man hijgend den grafkelder binnen.

Hij droeg blijkbaar een zware, grijze kist op den schouder, terwijl hij zichzelf bijlichtte door middel van een elektrische zaklantaarn.

Hij plaatste zijn lantaarn op een uitstekende punt van het Boeddhabeeld, nam de grijze kist voorzichtig van zijn schouder en zette haar voor zich neer.

— Duivelsch! bromde hij op ontevreden toon, de slechte lucht in die vervloekte gang en de zware kist, het is bijna te veel voor mij. Hij wankelde naar het rustbed en zuchtte.

Toen hij echter zijn hoog opgeslagen kraag neerdeed en den slappen hoed, die zijn gelaat gedeeltelijk had verborgen, naast zich legde om

het zweet van zijn voorhoofd te vegen, had de schoone prinses, die achter de candelabres op haar knieën lag en haar oogen niet durfde gelooven zichzelf bijna vergeten en een kreet van verbazing geuit.

Maar met zijn gewone zelfbeheersching onderdrukte Edward zijn verbazing en dacht:

— Kijk, kijk, neef Rainald! Nu ben ik toch nieuwsgierig, wat die hier te doen heeft, wat hij met die kist gaat doen en of hij het ding of den inhoud er van hier wil verbergen.

Lord Rainald was een beetje bekomen van zijn vermoeidheid. Hij stond op en ging naar zijn kist.

— Een vreemde lucht in zoo'n grafkelder, mompelde hij hoofdschuddend. Als men niet beter wist, zou men denken, dat het hier naar cigaretten rook! Maar nu aan het werk!

Hier zal niemand de papieren zoeken! Hier zijn ze goed bewaard, want ik wed, dat niemand behalve ik, het geheim van Boeddha kent, dat ik dezer dagen toevallig ontdekte.

Edward verloor geen syllabe van de woorden van zijn neef en wendde geen oog van hem af. Maar hoe verbaasd was hij, toen de oude man op het edelgesteente drukte, dat hij direct op de borst van het Boeddhabeeld had opgemerkt. Maar nooit had hij kunnen denken, dat de diamant den sleutel vormde van een geheim, dat hem nu onthuld werd.

Zoodra namelijk de oude Lord op den steen had gedrukt, viel het voorste gedeelte van het beeld neer. Edward zag nu, dat de houten Boeddha hol was en reeds lang tot geheime bergplaats had gediend, want verschillende vakjes werden zichtbaar.

De oude Lord opende met een sleuteltje een der vakken en ontsloot daarna de kist, die op den bodem stond. Hieruit nam hij een pak papieren of dokumenten, schoof ze in het geopende vak van het Boeddhabeeld en sloot het weer.

Daarop nam hij verschillende kleinere portefeuilles uit de meegebrachte kist en verdeelde ze in de andere vakken, die hij alle zorgvuldig weer afsloot. Eindelijk lichtte hij het voorste stuk van het beeld weer op en liet het op zijn gewone plaats dichtvallen.

Evenals tevoren vertoonde het Indische afgodsbeeld zijn verheven glimlach en ook het scherpste oog had aan dit beeld van houtsnijwerk geen verraderlijke voeg kunnen ontdekken.

— Ziezoo, nu kunnen de pachters komen en mij voor het gerecht dagen. Ik zal zweren, dat er geen papieren bestaan en ten bewijze zal ik de jury mijn geheele archief ter beschikking stellen. Dan wordt het tenminste ambtshalve afgestoft!

Nu mag iedereen om de juweelen der Indische prinses komen! Niemand kan mij iets bewijzen! En ook van het intrekken der onterving

van den dollen admiraal weet ik niets!

Waarom bewaar ik al die prullen eigenlijk? Ik had alles reeds lang moeten verbranden! Maar ik weet niet, wat mij steeds ervan terughield!

Enfin, alles is goed opgeborgen; iedereen mag komen en mij ter verantwoording roepen! Mijn advocaat zal de nietigheid van alle aanspraken bewijzen. Ik ben en blijf heer en meester op Canaroon.

De indringer lachte boosaardig en zette zijn vilten hoed weer op.

Hij sloot de grijze kist, zette haar op zijn schouders, nam het licht weer op en verliet, zonder om zich heen te kijken, het onderaardsche verblijf. Weldra was hij in de gang verdwenen en aan Edwards blikken onttrokken.

De Indische prinses kwam nu voorzichtig uit haar schuilhoek te voorschijn. Zij snelde naar de opening der gang en luisterde.

De schreden waren bijna niet meer verneembaar en na eenige oogenblikken was alles doodstil.

Edward liet nu zijn lamp ontgloeien, liep met vlugge schreden naar het Boeddhabeeeld en bleef in diep nadenken eenigen tijd voor het afgods-beeld staan.

Onrustig liep hij tusschen het beeld en de graftombe heen en weer.

Eindelijk nam hij op de marmeren tombe plaats en leunde met zijn linkerarm op een der gouden kolommen. Het was alsof de Indische prinses uit haar doodkist was opgestaan om op het graf van haar geliefden echtgenoot te treuren.

Diepe droefheid om zijn verloren leven maakte zich van hem meester en deze oude schurk, dien hij zooeven beluisterd had, was oorzaak van alles.

Gloeierende haat laaide in hem op, haat tegen dezen verren neef, tegen de maatschappij, die slechts de rijken acht en eert, de armen verstoot en hun allerlei hinderpalen in den weg legt, die hun beletten, zich weer op te werken.

En nu, nu hij met zijn vroegere leven had afgedaan, nu hij niet meer terug kon, nu moest hij door een toeval vernemen, dat hij toch nog gelukkig had kunnen zijn!

Nu begreep hij, dat hij dezen schurk, die eerst zijn vader had bedrogen en ongelukkig gemaakt, die ook zichzelf in het verderf had gestort, in een afgrond, waaruit hij niet meer gered kon worden, nu begreep hij, dat hij zijn neef had kunnen ontmaskeren en bestrijden, als hij slechts geduld had gehad af te wachten tot het juiste oogenblik gekomen was.

— Wacht maar valsche ellendeling, die mijn vader en mij in het ongeluk hebt gestort. Op geheel andere wijze dan je vermoedt, zal ik met je afrekenen.

Ik zal je daar treffen, waar je het gevoeligst

te raken bent, in je vuilen hartstocht van hebzucht en gierigheid, die je tot misdadiger heeft gemaakt.

Ik mag geen medelijden meer met je hebben uit eerbied voor onzen familienaam! Vóór alles wil ik eerst met je afrekenen! Jij zelf verschaft mij nu daartoe de bewijzen.

Dat, wat jij het meeste vreest, wat je niet zult kunnen dragen, zal ik van je maken — een bedelaar! Je zult je ellendig en wanhopig gevoelen in je armoede en de liefde der menschen zal je hart niet verkwikken, zooals zij dat mij doet!

De armste daglooner zal je van zijn drempel jagen, want je ondergeschikten haten en schuwen je als de pest.

Groote vastberadenheid stond nu op het ge-laai der gewaande prinses te lezen en haar oogen fonkelden, alsof zij werkelijk den haat weerspiegelden eener hartstochtelijke Ooster-sche vrouw. Edward had zijn leed overwonnen en nam het leven zooals het was.

Kalm drukte hij nu op den edelsteen, die in verbinding stond met het slot van het geheime mechaniek. Voorzichtig liet hij het voorste gedeelte van het Boeddha-beeld naar beneden glijden en de afgesloten vakken lagen voor hem.

Zijn stalen looper van eigen vinding, paste op de weinige ingewikkelde sloten.

Het eerste vak, dat hij opende, bevatte de documenten, waarnaar hij zocht.

Bovenop lag de oorkonde betreffende de erfpacht van Mac Karthy; een oud perkament, dat Patrik Mac Karthy, een der strijders onder den toenmaligen Lord Lister, wegens dapperheid aan de Bognerivier, benoemde als erfpachter voor alle tijden en dat voorzien was van de handteekening van den Lordprotector Cromwell.

Behalve dit exemplaar, dat aan den Lord was toevertrouwd, bestond er waarschijnlijk geen tweede, daar in die tijden hoogst zelden duplicaten werden afgegeven.

En toch was de valsche Lord van plan, om den braven Mac Karthy met zijn familie van hun pachthoeve te verdrijven, hoewel hij wist, dat hij daartoe het recht niet had.

En waarom? Wegens vertraging in de betaling der pacht:

Wat beteekende dat kleine bedrag voor den schatrijken grondbezitter?

In hetzelfde vak lagen ook de oorkonden der tien andere pachters van de Canaroon-hoeven, al stamden deze ook niet alle uit Cromwell's tijd, zooals die van Mac Karthy.

Edward legde al deze documenten op de graftombe.

Daarop opende hij de andere vakken en de vele portefeuilles.

Smaragden, robijnen, topazen en diamanten schitterden in prachtige Indische goudwerken.

Hij herkende onmiddellijk de familiejuweelen

der prinses, naar de beschrijving van zijn moeder.

Hij herinnerde zich zijn kinderjaren, toen zijn moeder, terwijl zijn vader op verre zeeën vertoefde, hem van de zeldzaam schoone Indische sieraden verteld had.

Toen Rainald het kasteel betrok, had hij beweerd, dat de geheele schat spoorloos verdwenen was. De admiraal zou ze zich op heimelijke wijze hebben toegeëigend en te gelde gemaakt, om speelschulden te betalen. En de doode had zich niet kunnen verdedigen.

Men geloofde Lord Rainald, zooals men ook zijn andere leugens had geloofd, omdat niemand opstond om ze tegen te spreken.

Met brandende oogen staarde Edward naar de steenen. Daarop sloot hij de étui's waarin ze verborgen waren en legde alles bij de documenten neer.

— Maar sprak de schurk niet van een testament? Van het herroepen der onterving van zijn vader? Zeker, dat zei hij en tevens, dat het echte testament nog aanwezig was. Wat beteekenen, daarbij vergeleken, de juweelen en deze papieren!

Mijn vader in zijn eer hersteld en ik de rechtmatige erfgenaam, niet alleen van den naam, ook van de familiebezittingen der Listers! Ik moet het hebben!

Als Raffles ooit heeft getoond een meester-

dief te zijn, zal hij bewijzen, ook nu, dat geen schuilplaats voor hem verborgen kan blijven.

Met sidderende handen doorzocht hij nog eenmaal het inwendige van het afgodsbeeld; tevergeefs echter, alles was leeg! Nergens was het document te vinden.

— Ik had gedacht, dat hij ook dat hier bewaarde. Maar ik kan mij vergissen! Misschien heeft hij het op een andere plek in het kasteel verborgen, samen met zijn geldswaardige papieren, mompelde hij.

De juweelen van mijn moeder konden den schurk gevaarlijk worden, ingeval er eens een gerechtelijk onderzoek plaats mocht vinden! Het testament echter was gemakkelijk op een geheim plekje te verbergen, waar niemand het zou zoeken.

Maar ik zal het vinden, ik moet het ontdekken! Mijn vader moet in zijn eer hersteld worden en de schandelijke bedrieger zal zijn rechtvaardige straf niet ontgaan!

Zorgvuldig droeg hij de verschillende étui's achter de graftombe, waar hij er met zijn uitgetrokken kleeren één pakje van maakte.

De verschillende documenten verborg hij in den wijden borstzak van het Indische gewaad.

Toen nam hij zijn lantaarn, bij welker licht hij met een revolver in de rechterhand, door de onderaardsche gang met onhoorbare schreden den weg naar het kasteel insloeg.

HOOFDSTUK V.

EEN FLINKE PACHTERSVROUW EN EEN HULPVAARDIG SPOOK.

De avond was reeds gevallen. Een gedeelte van het gezelschap, dat den ouden gierigaard kende en wel wist, hoe ongaarne hij gasten had, had reeds bij het park afscheid van Lord Rainald genomen.

Slechts drie heeren hadden aan zijn uitnoodiging gevolg gegeven en aan een groote eikenhouten tafel in de hall plaats genomen, waar zij het zich bij een glas porter of whiskey gemakkelijk hadden gemaakt.

Lord Rainald had een ham, benevens brood en boter laten opdienen en de drie gasten, die van twijfelachtigen adel waren en er een groote eer in stelden, met Lord Lister van Canaroon bevriend te zijn, lieten zich het souper best smaken.

Het hinderde hen niet, dat de oude Lord Rainald dringende bezigheden voorwendde en zich verwijderde met het verzoek, spijs en drank alle eer aan te doen. Hij zou zijn zaken zoo snel mogelijk afhandelen en na korten tijd weer bij hen terug zijn.

Het scheen echter, dat hij langer werd opgehouden dan hij oorspronkelijk had vermoed, want eerst na ruim een uur verscheen hij weer en viel uitgeput in zijn leunstoel.

Bankier Morton uit Dublin schonk hem beleefd een glas porter in, een geliefde drank der Engelschen.

Lord Rainald nam een langen teug en zuchtte.

Wij weten reeds, welke zaken hij intusschen had afgedaan.

Nu voelde hij zich weder veilig voor mogelijke aanvallen en een hoonende grijnslach misvormde zijn gelaat.

Zonder genade waren nu de onwillige pachters aan hem overgeleverd en het allereerst zou morgen die onbeschaamde Mac Karthy, die op zijn goed recht had gebluft, uit zijn huis worden gezet.

Lord Rainald lachte hardop en dronk vergenoegd zijn glas leeg.

Een reeks leege porter- en whiskey-flesschen bewees, dat ook de drie andere heeren gedurende de afwezigheid van hun gastheer, duchtig geproefd hadden. Zij geraakten in een goede luim en werden spraakzamer dan ooit.

— Drommels, riep een der gasten, Sir George Garnett, uit, toen een huisknecht de ouderwetse lampen had aangestoken, wat is dat voor

een eigenaardig Indisch vrouwspersoon, wier portret daar levensgroot hangt? Het bruine gelaat, die groote oogen en die wonderlijke zijden japon, zoo iets ziet men niet elken dag!

Zijn linkerbuurman stiet hem even aan en zei:

— Men kan wel zien, dat gij nog niet lang in deze buurt woont. Dat is de beroemde Indische prinses. Onze gastheer heeft Oostersch bloed in zijn aderen! Het is een van de schoonste legenden uit deze streek, die van de liefhebbende Indische, die, omdat het verbranden eener weduwe niet geoorloofd is in Engeland, zich het beroemde mausoleum in het park liet bouwen, zich daar met al haar schatten en juweelen naast het praalbed van haar overleden echtgenoot neervlijde, welriekende wateren en wierook om zich heen sprenkelde en daar stierf, om in leven en dood met haar gemaal vereenigd te zijn!

— Kom — kom — onzin, bromde Rainald, jij weet er ook niets van. Ik heb geen druppel Oostersch bloed in mijn aderen. Dat geluk is alleen beschoren geweest aan mijn neef Lord Arthur, dien zeeman, die zijn heele leven op zee heeft gewalkt en als hij een enkelen keer aan land kwam, zich schandelijk gedroeg. Ik achtte het mijn plicht zijn vader Lord Gerald Edwin daarvan in kennis te stellen, die hem dan ook onterfd heeft, maar, omdat hem volgens de wet dit landgoed niet kon onthouden worden, had hij daar recht op met alles wat er in was. Maar hij is er slechts één keer geweest, onmiddellijk na den dood zijner moeder. Daarna heeft hij het nooit meer betreden en het schandelijk laten verwaarlozen. Ik heb toen van de Kroon bij uitzondering het recht gekregen het kasteel te mogen bewonen en alles wat het bevatte tot mijn eigendom te maken.

Maar veel moois bevatte het niet en dat het nu ten minste bewoonbaar is, komt alleen, omdat ik er noodige onkosten aan heb ten koste gelegd. Juweelen en kostbaarheden heb ik nooit gevonden en die Indische schatten zullen wel alleen in de verbeelding hebben bestaan van mijn nicht, de vrouw, die Lord Arthur in het verre Indië heeft getrouwd en die hem één kind, een zoon heeft geschonken. Ik heb gehoord, dat die jongeman thans in Londen woont en in slecht gezelschap verkeert. Als dat zoo is, zal ik bij het Hooge Gerechtshof in Londen een

klacht indienen en er voor zorgen, dat de familie--goederen en bezittingen voor goed op mijn naam worden geschreven, maar ik denk, dat ik van die diamanten en Indische schatten wel nuchter zal blijven.

— Nu ja, Lister, lachte de bankier geheimzinnig, die zijn natuurlijk verdwenen. Het is immers een publiek geheim, dat uw neef, de dolle admiraal, ze heeft verkocht, om zijn speelschulden te betalen!

— Mijn waarde, de buitenwereld weet van dergelijke intieme familiezaken altijd meer dan men zelf weet. Ik weet niets over Indische juweelen en het zou mij zeker aangenamer zijn, als ik ze in mijn bezit had.

— Een prachtige vrouw! riep de dikke Sir George uit. Daar zit ras in! Zooiets krijgt men bij ons bleek-blauw-blond en bloedloos Anglo-Saksisch type niet te zien!

— Hoor zoo'n ouden liefhebber eens! Pas maar op, Sir George, dat je vrouw je niet hoort!

— Dat mag ze, verzekerde de landheer, op een portret zal zij niet zoo jaloersch zijn als op een levend kamermeisje! Maar zijzelf zou moeten toegeven, dat die Indische prinses ongeëvenaard mooi is. En als ik bedenk, hoe trouw zij haar echtgenoot, den edelen Lord Gerald Edwin Lister is geweest, dan kan ik niet anders dan vol oprechte bewondering voor deze wonderlijke vrouw uit dat verre land mijn glas ledigen!

Sir George nam zijn glas op en de anderen volgden met luide instemming zijn voorbeeld.

Maar Sir George dronk niet. Hij zette zijn glas zóó snel en hard neer, dat de inhoud over den rand vloog en tegelijkertijd sprong hij, met een afwerend handgebaar, vol ontzetting op.

— Wat is er? Waar kijk je zoo naar? riepen de anderen zeer verbaasd uit!

— Jullie kunt mij gelooven of niet, zei Sir George, maar toen ik mijn dwaze speech geëindigd had, fonkelden en rolden de oogen der prinses!

— Hahaha! lachte Lord Rainald. De brave Garnett heeft mijn porter en whiskey, die hem van harte gegund zijn, een beetje teveel aangesproken. Ik dacht niet, dat hij na een paar onschuldige glazen reeds hallucinaties zou krijgen!

— Onzin! verdedigde Sir George zich, van die paar glazen ben ik zeker niet dronken! Maar dat die Oostersche met haar oogen draaide, weet ik zeker! Ik voel mij niets op mijn gemak!

— Gij weet toch ook, Sir George, wat de legende vertelt. Ook toen zij reeds gestorven was, kon haar liefde nog geen rust vinden. Dikwijls zag men des nachts haar gedaante in het park of de tuinen op de plekjes, waar zij het liefst met Lord Lister had vertoefd. Ook vertelt men, dat meermalen vanuit den grafkelder een

dof zuchten en klagen wordt gehoord en op een nacht zag een der bedienden, die bij een onweer de ramen wilde sluiten, hoe zij met toornig gelaat hier op den stoel zat, waar nu onze vriend Buxley heeft plaats genomen!

De magere heer met de bakkebaarden, die naar den naam Buxley luisterde, keek rillend om en schoof onwillekeurig zijn stoel achteruit.

Maar Lord Rainald haalde zijn schouders op en lachte.

— Straks vertellen jullie nog, dat de ongelukkige prinses nu nog in mijn kasteel rondspookt! Lieve hemel, dat zou ik toch het beste moeten weten! Mij is zij nog nooit als geest verschenen. Het zou haar ook slecht bekomen!

— Of jou! dacht de bankier.

Op dit oogenblik verscheen een der bedienden, die den meester des huizes naderde en hem fluisterend iets mededeelde.

— Laat de vrouw maar hier komen! Maar al haar gezanik zal haar niets helpen! Ik heb genoeg van die zaak. Ik zal dien weerspannigen boeren eens toonen, wie hier de baas is! Is de politie verwittigd? vroeg hij den ouden dienaar.

— Om uwe Lordschap te dienen! De veldwachters zullen morgenvroeg op het kasteel verschijnen!

— Mooi! Dan zullen wij morgen een eind maken aan deze ergerlijke zaak en Mac. Karthy kan zijn eigen weg gaan zoeken. Vinden de heeren het goed, dat ik de pachtersvrouw laat binnenkomen?

— O, zeer zeker, antwoordde de bankier. Het zal zeer interessant zijn, als gij dat wijf de waarheid zegt en haar jeremiades zullen niet zonder theatrale bekoring zijn.

— Allo, James, vul onze glazen en laat dat vrouwspersoon binnen.

Lord Rainald nam een flinken teug om de pachtersvrouw behoorlijk te kunnen ontvangen en haar de zaak duidelijk te maken.

De brave Mary Mac Karthy had haar Zondagsche kleeren aangetrokken en zag er met haar keurslijf en het donkere haar, ondanks haar vele zomersproeten, aardig uit.

De trek van zorg en kommer was nu van haar gelaat verdwenen. Nu zij in het bezit was van nog het benodigde geld, had zij al haar zelfvertrouwen en gewone vrijmoedigheid herregen.

Onbevreesd trad zij de hall binnen en met de grootste kalmte naderde zij 't gezelschap heeren.

— Goeden avond, Mylord, zei zij op koelen toon, terwijl zij de anderen met een hoofdknik groette.

— U begrijpt zeker wel, waarom ik kom! U hebt hedenmiddag gezegd, dat de laatste termijn, waarop wij moeten betalen, morgenmiddag is. Als wij in gebreke bleven te betalen, zouden wij door de politie uit huis en hof verdreven worden!

Juist, antwoordde de Lord, terwijl hij een sigaar opstak. En daarbij blijft het, juffrouw Mac Karthy en gij hadt u de moeite kunnen sparen, hierheen te komen! Uw smeeken en klagen is tevergeefs! Ik kan mij er niet aan storen!

— Gij vergist u, Mylord! Ik ben niet gekomen om te smeeken of te klagen!

Verbaasd keek de Lord haar aan.

— Zijt gij dan misschien hier gekomen om onbeschaamde dingen te zeggen? Maak dan onmiddellijk, dat ge wekomt!

Mary haalde met een onverschillig gezicht de schouders op.

— Ik begrijp u niet! Ik zou niet weten waarom ik zou moeten smeeken of klagen, want, geheel volgens uw wensch breng ik nog heden, dus voordat de door u gestelde termijn verstreken is, het geld!

De Lord was doodsbлек geworden en staarde haar met groote oogen aan.

— Wat? riep hij uit. Geld brengen? De pacht? de geheele pachtsom?

— De eigenlijke pachtsom is het niet! Die is veel kleiner, zooals u natuurlijk wel weet! Maar voor dezen keer betaalt mijn man u nog het verhoogde bedrag, dat gij ons, arme menschen, afperst!

Maar ik zeg u tevens, dit is de laatste maal en dan betalen wij weer de oude erfpacht, die alleen op koninklijk bevel verhoogd mag worden, niet door u!

Want, dit zeg ik u, de Mac Karthy's zijn erfpachters van de familie Lister sinds de dagen van Cromwell en dat kunnen zij bewijzen!

De drie gasten keken niet zonder leedvermaak den Lord aan en wachtten in gespannen aandacht wat hij zou antwoorden.

Op het gelaat van den gastheer verscheen een trek van roofdierachtige wreedheid.

— Dat zijn gemeene leugens! Maar, als gij het geld bij u hebt, betaal het dan!

Hij schoof borden, glazen en flesschen opzij.

— Ik neem deze heeren tot getuigen, dat ik de door Lord Lister verlangde pachtsom van 450 pond hier in 9 biljetten uitbetaal en tegelijkertijd tegen het bedrag der pacht protesteer! Ik eischt, dat de pacht weer verlaagd zal worden, zooals dat schriftelijk en op zegel is vastgesteld!

— Very well! sprak de Lord opgewonden. Eerst het geld, opdat ik kan zien of de biljetten echt zijn! De rest zal wel terecht komen.

Mary haalde het pakje bankbiljetten uit haar beursje te voorschijn, en telde de biljetten op tafel uit.

De oogen van den Lord fonkelden en zijn handen beefden, toen hij het geld opnam.

— Ik verzoek u, deze kwitantie te onderteekenen, die ik gemakshalve heb meegebracht, anders moet ik de bankbiljetten weer mee terugnemen. In dat geval kan ik u eerst morgen in

tegenwoordigheid der politie en andere gerechtsdienaren betalen en deze heeren hier zullen getuigen, dat het uw eigen schuld is, wanneer de pacht niet heden reeds is afgedaan.

De Lord schuimbekte van woede.

— De bankbiljetten geef ik niet terug, want ik heb alle reden om aan hun echtheid te twijfelen! riep hij uit.

— Zoo! zei Mary, vastberaden een stap dichterbij komend, en gij schaamt u niet, gij, oude zondaar, om een arme vrouw, die het geld met moeite heeft geleend, ervan te beschuldigen, u valsch geld voor te leggen? En gij zoudt het zonder kwitantie behouden?

En gij, heeren, zit daar stom en zwijgend bij en laat als Engelsche gentlemen, een arme vrouw in uw bijzijn beschimpen en beleedigen?

— Ja, het is zoo Lister, zei nu de bankier aarzelend. Gij kunt onmogelijk de betaling weigeren en gij zijt verplicht, de kwitantie te onderteekenen!

— Nu, goed, geef hier, ik zal teekenen! bromde Lord Lister.

De Lord hield de kwitantie op armslengte van zich verwijderd. Zijn gelaat werd purperrood en zijn oogen fonkelden boosaardig.

Met een hoonenden lach zei hij:

— Mooi en ik zal ook onderteekenen, dat de verhoogde pacht weer tot het oude bedrag zal worden teruggebracht, ter voorwaarde, dat gij mij het document of een afschrift daarvan vertoont, waardoor uwe aanspraken bewezen worden. Maar er bestaat geen oorkonde betreffende deze erfpacht, want de heele zaak is een hersenschim van waanidee van jullie.

— Zoo! Mylord? Een hersenschim? Hebt gij dan dat waardevolle papier, dat eens aan een uwer voorvaders na den slag bij Bognorivier werd ter hand gesteld, niet veilig in uw archief bewaard?

— Of mijn voorouders een dergelijk stuk hebben gekend, weet ik niet. Alleen weet ik, dat ik in het archief, ondanks alle mogelijke moeite, niet een dergelijk stuk heb kunnen vinden!

— Dan gaat gij lichtzinnig om met officieele stukken en uw archief moet er wel ordeloos uitzien, als een arme boerenfamilie documenten beter weet te bewaren dan gijzelf!

Want ik roep u, heeren, als getuigen aan, wanneer ik het bewijs lever, dat onze bewering, betreffende de erfpacht, gerechtvaardigd is!

Hier heb ik namelijk een document, dat een erfstuk in onze familie is en dat steeds op de zorgvuldigste wijze is bewaard gebleven!

Mary ontvouwde het perkament en wilde een gedeelte er uit voorlezen, dat betrekking had op de erfpacht.

Maar buiten zichzelf van woede en drift sprong de Lord op en voordat zij er op verdacht

was, had hij haar het document afgenomen om het te verscheuren.

Het stevige perkament bood echter weerstand.

De drie gasten keken elkaar verschrikt aan.

Plotseling echter gaf de dikke landedelman, Sir George Garnett, een gil en sprong van zijn stoel op, zoodat dit massieve meubel met groot lawaai omviel.

— De prinses! riep hij vol ontzetting uit. Het spook van de prinses!

Een koude rilling liep allen, ook Lord Lister, die het slechtste geweten had, langs den rug.

Want op de plaats van het portret ontwaarden zij de werkelijke gestalte der Indische vorstin.

Vol woede wierp zij met een enkele beweging van haar met ringen getooide hand haar zwarte krullen naar achteren.

Haar groote oogen schitterden en rolden woest en met een koninklijk gebaar sprak zij met een grafstem:

— Onderteeken, Lord Lister!

— Dat is te veel! Dat is te veel! Het spookt hier op het kasteel! Weg — weg, riep Sir George Garnett uit, terwijl hij blootshoofds naar buiten snelde, om zijn paard uit den stal te halen en als door wolven achtervolgd, naar huis te snellen.

Ook de beide andere gasten voelden zich lang niet op hun gemak.

Zij keken beurtelings naar de prinses en den ouden Lord, die op de kwitantie staarde, welke de dappere pachtersvrouw hem had voorgeschoven.

Toen met een haastig gebaar had zij het kostbare document weer in haar bezit genomen.

— De prinses! mompelde Lord Rainald, komen de dooden dan werkelijk terug?

Daarop echter trachtte hij het gevoel van ontzetting van zich af te schudden, dat zich des te sterker deed gevoelen, nu hij pas een tocht naar den grafkelder had gemaakt.

— Onderteeken toch, Lister! fluisterde de bankier doodelijk verschrikt. Dat document is echt, daaraan valt niet te twifelen, even echt als de bankbiljetten, die ik nauwkeurig heb bekeken!

— Neen . . . , neen, ik onderteeken niet! Al zouden engelen en duivels, geesten en goden mij willen dwingen! Ik wil niet! Die Mac Karthy —

Op dit oogenblik weerklonk een dubbele knal en de Indische prinses stond met twee zeer moderne revolvers in de handen voor hen, welke zij op den Lord en zijn beide gasten gericht had.

En de spookachtige altstem liet zich nu weer hooren:

— Ik geef je nog vijf minuten bedenktijd! Heb je dan je plicht nog niet gedaan en de kwitantie onderteekend, dan is het met je gedaan, evenals met je vrienden!

Een koude rilling overviel de heeren, toen zij

in de monden der blinkende revolvers zagen.

Lord Rainald was als door hypnotische macht geboeid. Knarsetandend hield de schurk zijn oogen onafgewend op de dreigende revolvers gericht.

Maar hij zag in, dat tegenstand nutteloos was en zette daarom onder het uiten van een vloek, zijn naam onder de kwitantie, waarmede ook tevens de toezegging tot verlaging der pacht was geschied.

Reeds had de flinke Mary, zonder zich lang te bedenken, het papier opgenomen en zich naar de deur begeven, toen wederom de stem der prinses zich deed hooren:

— Zoo is het goed, valsche Lord, met je onrechtmatig verkregen titel! Dit echter is pas het begin!

Ja, ik zal terug komen om rekening en verantwoording van je te vragen over al de mooie titels en de millioenen, die jij op onrechtmatige wijze hebt verkregen; ik zal je alles ontnemen en het, evenals het kasteel Canaroon, aan den eigenlijken erfgenaam doen teruggeven.

De beide gasten staarden Lord Rainald vol ontzetting aan.

Maar de pachtersvrouw, die bij de deur was blijven staan, keerde zich nu om en terwijl zij met uitgestrekte hand naar den schurk wees, riep zij uit:

— Ja, zeker is waar, wat de prinses zegt! Hetzelfde fluistert men elkaar op het land reeds sinds langen tijd toe!

Toen sprong de oude Lord met van woede verwrongen gelaat op, met luider stem schreeuwend:

— Ellendige bedriegerij! Doorgestoken kaart! Daar steekt wat anders achter, of de duivel mag mij halen!

Hij wilde in zijn zak grijpen om de revolver, die hij steeds bij zich droeg, te voorschijn te halen.

Maar op dat oogenblik weerklonk echter een hoonende lach en een geluid als van een donderslag klonk door de hall.

Een groene damp steeg voor de gestalte der prinses op en tegelijkertijd viel de deur der hall met een luiden slag achter de pachtersvrouw dicht.

Mary had het kasteel verlaten.

Onwillekeurig hadden Lord Rainald en zijn gasten omgekeken.

Toen zij hunne blikken weer naar de prinses richtten, was de welriekende groene damp opgetrokken en slechts de olieverfschilderij der Oostersche vrouw keek op het verblufte drietal neer.

Indien een wonderlijke, zachte geur hun het tegendeel niet had verteld, zouden de drie mannen gemeend hebben, dat alles maar een droom was geweest.

HOOFDSTUK VI.

VOORBEREIDENDE MAATREGELEN.

Voor de pachthoeve van Mac Karthy stonden twee ruiters.

De pachter hield de slanke hand van den een in zijn groote, vereelte rechter en schudde ze krachtig telkens en telkens weer.

— Duizendmaal dank, Lord Edward! Ik zal nooit vergeten, dat gij ons uit de klauwen van dien hebzuchtigen schurk hebt gered! Als gij ooit iemand noodig mocht hebben, die voor u door het vuur zou moeten gaan, roep Mac Karthy dan!

— Ik weet het, beste vriend! Ik zou u evenzeer vertrouwen als mijzelf!

En peinzend vervolgde hij:

— Wie weet, of zich niet spoedig een gelegenheid voordoet, om mij je trouw te bewijzen!

— Al zou het mij het leven kosten, ik laat u niet in den steek! riep de pachter vol vuur uit.

Ook zijn vrouw kwam nu naar buiten, nog steeds in haar Zondagsche kleeren.

— Lord Edward! riep zij uit. Wat gelukkig, dat ik u onmiddellijk aan uw stem herkende en zodoende wist, wie zich in het gewaad der prinses gestoken had, want ik geloof, dat ik anders van schrik gestorven was bij de verschijning van het spook. Maar u hebt uw rol prachtig gespeeld!

— Sst, sst! waarschuwde de Lord, de boomen hebben ook ooren! Mondje dicht! Jullie hebt alleen gehoord, dat het in het kasteel spookt.

— O, Lord Edward, twijfel niet aan ons! antwoordde de pachtersvrouw met zacht verwijt.

— Neen, ik twijfel niet aan je, beste vrouw. Mac Karthy, nu vlug te paard, begrijp je? Hier zijn de andere oorkonden.

Rijd naar de tien hoeven van het Canaroon kasteel en geef iederen pachter zijn document, opdat niemand hunner meer een cent te veel betaalt en zijn recht kan bewijzen, als morgen de politie mocht komen.

Dat is de mooiste wraak, die jullie kunt nemen tegenover den ouden vrek!

— Dat wil ik met groot genoegen dadelijk in orde brengen! riep Mac Karthy uit.

De jonge Lord overhandigde hem de pachtbrieven, schudde hun nogmaals de hand en reed met Gaston in gestrekten draf naar Dublin.

Toen de ambtenaren den volgenden dag na gedane zaken op het kasteel Canaroon terugkwamen, brachten zij maar weinig geld mede,

want bijna alle pachters hadden de oude bescheiden pachtsom kunnen betalen.

Niemand hunner echter kon van zijn hoeve verjaagd worden, want allen hadden hun officieel bewijsstuk vertoond, waartegenover ook de autoriteiten machteloos stonden.

De gerechtspersonen kregen zelfs heftige woorden met den ouden Lord, daar deze beweerde, dat het onmogelijk was, wat men hem van die officieele stukken vertelde!

Eenzaam liep Lord Rainald in de ruime hall op en neer, bijna krankzinnig van woede hield hij zijn vuisten krampachtig gebald.

— Hoe komt die geheele troep plotseling in het bezit der documenten? riep hij uit.

Plotseling bleef hij staan met wijd geopenden mond.

— Hel en duivel! riep hij uit. Daar steekt niemand anders dan mijn neef Edward achter.

Dat spook der prinses, waardoor ik, oude ezel, mij liet overbluffen, is zijn werk!

Hij kent waarschijnlijk de geheimen van dit kasteel dus ook die van dat vervloekte portret daar aan den muur!

Maar als hij die geheimen weet, groote hemel! Dan weet hij ook — — Neen, neen, dat kan niet! Dat mag niet! — Ik wil het weten! Dadelijk wil ik het zien!

Groote genade, mijn Indische juweelen! —

Zou ik al deze misdaden voor niets hebben gepleegd? —

Zou ik, die altijd zoo prat ging op mijn scherpzinnigheid — mij toch door dien kwajongen hebben laten beetnemen?

Het kan niet waar zijn, het zou al te verschrikkelijk wezen, het zou mijn dood zijn!

Dan zou de profetie van de prinses ook uitkomen, dan zou dit slechts het begin zijn, dan zou men mij ook mijn millioenen ontnemen!

Neen, neen, neen!

Mijn heerlijk mooi goud! Ik wil je niet missen! Liever wil ik sterven! Ik zal het verdedigen op leven en dood!

Hij was in den zwaren eikenhouten stoel neergevallen en staarde voor zich uit, zijn handen openden en sloten zich, alsof zijn vingers in het goud rondwoelden.

Daarna drukte hij zijn rechterhand op het heete voorhoofd, terwijl hij met de andere op tafel leunde.

Met moeite stond hij op en wankelde naar een kast in den muur, die als buffet dienst deed. Hij vulde een wijnglas met whiskey en ledigde het in een enkelen teug.

Dat kalmeerde hem eenigszins.

— Onzin! sprak hij, mijn zenuwen spelen mij parten. Het is toch niet zeker, dat het de documenten uit het Boeddhabeeld zijn en waarschijnlijk vind ik daar alles nog precies zoo als ik het heb weggeborgen.

Maar ik wil er heen! — Ik moet zekerheid hebben! En als ze weg mochten zijn, dan blijven mij toch nog mijn millioenen over! —

Dan zal ik echter niet langer zuinig en spaarzaam zijn! Ik zal mijn geliefden neef dan dubbel en dwars betaald zetten, dat hij den treurigen moed heeft gehad met mij te beginnen!

Hij zag zijn revolver na, nam zijn electrische lantaarn op en begaf zich op weg naar den grafkelder van den onderkoning. Toen hij het Boeddhabeeld opende, ontsnapte hem een kreet van woede en angst.

Alle vakken waren leeg.

Hoe hij ook tastte en woelde in de afzonderlijke afdeelingen, de documenten en de etui's met de juweelen der prinses waren en bleven weg, waren niet te vinden.

Maar het was merkwaardig, hier in dit onderaardsch gewelf bleef de oude man kalmer dan zooeven, toen hij nog geen zekerheid had om trent het verdwijnen zijner schatten.

Met een vloek sloot hij het Boeddhabeeld, nam zijn zaklantaarn op en verliet den grafkelder.

— Er is geen twijfel mogelijk! Alleen hij kan op de hoogte zijn van de geheimen van het Canaroon-kasteel, niemand anders.

Maar neem je in acht, neefje, nu is het mijn beurt! Wij zullen zien, wie in dezen strijd de overwinning behaalt! —

Wat kun jij met je vernuft uitrichten, arme hongerlijder, tegenover het goud van je oom, dat hij met volle handen zal uitgeven om je onschadelijk te maken!

Nauwelijks van zijn onderaardschen tocht teruggekeerd, liet Lord Rainald vier ponys voor een licht jachtwagentje spannen, voorzag zich van reisgeld en weldra snelden de jonge dieren over den straatweg naar Dublin.

In de geheime afdeeling van Scotland Yard zat hoofd-inspecteur Baxter in een zeer slechte luim aan zijn schrijftafel bij het raam, terwijl inspecteur Marholm met de handen op den rug, rusteloos langs de lange tafel, die in het midden van het vertrek stond, heen en weer liep.

— Het is om stapelgek te worden, Marholm! Die Raffles is weer spoorloos verdwenen! bromde Baxter.

— Ik zou wel eens willen weten, of ik mij nu zoo vergist heb, zei Marholm, al voortstappende. Maar er was geen woord uit dien be-

diende Gaston te krijgen, hoewel ik allerlei strikvragen deed.

Hij zei, dat hij boodschappen had gedaan in de buurt van het Westerstation. De bewuste villa kende hij niet, evenmin als de heeren Shaw.

Hij wist van zijn meester alleen, dat deze van plan was om een reis om de wereld te maken. Daar zijn meester dikwijls voor maanden op reis ging, zonder hem in het vertrouwen te nemen, kon hij niet zeggen of hij reeds ver weg was, of dat hij zich nog in Parijs of ergens anders ophield.

Als zijn heer terugkwam, zou hij hem mededeelen, dat men van de politie naar hem gevraagd had, besloot Marholm.

— Een geslepen knul! Hij houdt ons voor den gek! Hij zal zich wel in acht nemen om voor ons te verschijnen. Men heeft je weer lekker beetgenomen, Marholm! zei Baxter.

— Dat kan wel, maar alles gebeurde volgens uwe bevelen, inspecteur!

Baxter beet zich op de lippen.

— In elk geval hebben we nu eens rust van die Raffles-gebeurtenissen. Men herademt eens even!

— Nu ja, maar wij zijn met onze opsporingen van Raffles niet verder gekomen. En laat ons niet vergeten, dat Edward Lister dezelfde is als Raffles. Die zaak met den bediende Gaston gaat dus wel degelijk ook Raffles aan.

— Duivelsch, je hebt gelijk! Lister en Raffles zijn een en dezelfde. Het is om stapelgek te worden!

De deur rechts van de schrijftafel werd op dit oogenblik geopend en detective Tyler trad binnen met een visitekaartje in de hand, dat hij aan inspecteur Baxter gaf.

Deze had nauwelijks een blik erop geworpen, of hij werd donkerrood van verrassing en bevestigde Tyler om de deur te sluiten.

— Marholm, fluisterde hij hijgend, die bediende Gaston had gelijk, hij komt!

— Wie, Edward Lister? vroeg de ander ongeloovig.

De inspecteur toonde hem het kaartje.

Marholm haalde de schouders op.

— Dat begrijp ik niet!

Baxter drukte op een electrischen knop en door de deuren, die toegang tot de aangrenzende vertrekken gaven, verschenen politie-agenten.

— Aan elke deur een! De anderen buiten klaar staan. Gij, Tyler, brengt den heer hier binnen en grijpt hem, zoodra hij in de kamer is, beval de inspecteur.

Marholm en ik zullen hem in ontvangst nemen. Wat 'n brutaliteit! En dan nog wel een visitekaartje met het preadicaat Lord er op!

— Maar vergist gij u niet, inspecteur? vroeg Tyler aarzelend.

— Ik weet wat ik doe, Tyler! Allo!

— Op uw verantwoording, inspecteur!

De detective verdween in het zijvertrek, terwijl Baxter en Marholm zich bij de deur posteerden.

Nauwelijks had Lord Rainald Lister den drempel overschreden of hij voelde zich door zes stevige detective-armen aangegrepen. Van verbazing kon hij geen woord uiten.

Eerst toen hij midden in de kamer was en het volle licht op hem viel, riep Marholm uit:

— Maar, kijk toch uit, inspecteur! Dat is immers Raffles of Edward Lister niet! Dit is een voorname oude heer!

De brave inspecteur zag zijn vergissing in en deed er het zwijgen toe.

Lord Rainald echter keek woedend om zich heen, totdat hij eindelijk woorden vond voor zijn verontwaardiging.

— Raffles — Lister? vroeg hij verbaasd. Het is mij een raadsel, hoe die namen bij elkaar kunnen genoemd. Maar ik weet niet, wat ik moet zeggen van een dergelijke behandeling.

Ik zal mij bij de hoogste autoriteiten beklagen!

Zijt gij hier dan allen krankzinnig geworden, om iemand zoo ruw te behandelen?

Natuurlijk ben ik Lord Lister! Hebt gij mijn visitekaartje niet gelezen?

Inspecteur Baxter wist niet wat te doen. Hij putte zich uit in de meest onderdanige verontschuldigungen en verzocht geen rapport te willen maken.

Als hij zijn Lordschap van dienst kon zijn, zou het hem een eer zijn!

De inspecteur wenkte de andere detectives heen te gaan, wat deze gaarne deden, vol pret over het malle figuur, dat hun chef sloeg.

Baxter presenteerde nu uiterst beleefd een stoel aan Lord Rainald en verzocht hem, plaats te nemen.

— Hoe kwaamt gij toch tot dit abuis, inspecteur? En vóór alles moet ge me uitleggen, welk verband er tusschen Raffles en Lister bestaat?

— Uw Lordschap zal mij zeker niet kwalijk nemen, als ik u de treurige mededeeling doe, dat wij ons helaas moeten bezighouden met een zekeren Edward Lister, een nog jongen man.

— O, ik vermoedde het! riep de schijnheilige oude schurk op jammerenden toon uit. Welk een schande! Dat is mijn bloedeigen neef! — Wat heeft dat ongelukskind nu weer uitgehaald? Die schande zal mij den dood aandoen.

Hij veegde met een zakdoek zijn oogen af en schudde het hoofd.

— Het doet mij oneindig leed, vervolgde inspecteur Baxter, uw Lordschap nog meer te moeten bedroeven! Want het is onweerlegbaar bewezen, dat deze Edward Lister en de beruchte alom bekende misdadiger Raffles een en dezelfde persoon zijn!

De oude schurk kon niet verhinderen, dat zijn oogen blonken van leedvermaak.

Maar dadelijk daarop speelde hij weer de

rol van diepbedroefden bloedverwant.

Maar in zijn hart gevoelde hij zich gelukkig want hij begreep, dat het hem nu misschien zou gelukken, zijn neef onschadelijk te maken — met behulp van Scotland Yard.

Hij vertelde van het spook op het kasteel Canaroon en van de bedreiging der vermoede prinses om de millioenen van den Lord te stelen.

Hij verzocht inspecteur Baxter hem te helpen om ze op een veilige plaats te brengen en hemzelf te beschermen tegen de vervolgingen van zijn ontaarden neef.

Wijselijk echter verzweeg hij het verdwijnen van de juweelen en documenten, daar hij deze zelf had gestolen en de schuld op zijn broer, den admiraal had geschoven.

Inspecteur Baxter beloofde alle mogelijke hulp. Hij zou met zijn collega Marholm en twee detectives zelf naar het kasteel komen.

Juist was men gereed met de besprekingen en inspecteur Baxter bedacht alleen nog even welke dagen hij disponibel had, toen een der agenten met een telegram binnenkwam, dat hij zijn chef overgaf.

Baxter werd onder het lezen vuurrood en viel als ontmoedigd op een stoel neer.

Marholm, die zich over zijn schouder boog, las het telegram met stijgende opgewondenheid voor:

Hoofd-Inspecteur van politie Baxter,
Scotland Yard.

Juist teruggekeerd van een schitterende geslaagde voorstelling in de provincie, deel ik u volgens afspraak mee, dat ik overmorgenavond in het kasteel Canaroon in de nabijheid van Dublin, mij de onrechtmatig verkregen millioenen van mijn neef, Lord Rainald Lister, zal toeëigenen.

Hoogachtend,

Lord Edward Lister,
alias John Raffles.

de rechtmatige eigenaar van bovengenoemde millioenen.

— Wat? riep Lord Rainald op gemaakt droevigen toon uit. Mijn millioenen onrechtmatig verkregen?

Inspecteur, gij ziet, dat ik geen oogenblik te vroeg uwe hulp heb ingeroepen.

Zult gij een ouden, zwakken man, een Lord van het Koninkrijk, laten berooven door zijn misdadigen bloedverwant?

— Uw Lordschap kan volkomen gerust zijn! antwoordde Baxter vol ijver. Deze vermetele misdadiger zal ons nu niet ontsnappen. Als wij hem niet reeds onderweg te pakken krijgen, zullen wij hem op uw landgoed zeker gevangen nemen. Spoken en Indische vrouwen maken

geen indruk op Scotland Yard. Dergelijke geesten zijn niet bestand tegen onze revolvers!

— O, dat is dan een groote geruststelling, inspecteur!

En het zal u geen windeieren leggen, als gij mij met raad en daad kunt bijstaan.

Lord Rainald nam nu afscheid van Baxter, die beloofde, zich met zijn mannen den volgen-

den dag via Holyhead en Dublin, naar het kasteel Canaroon te zullen begeven.

Ten volle bevredigd en met den vurigen wensch, binnen een paar dagen bevrijd te zijn van zijn boosaardigen, slechten neef, vertrok Lord Rainald van Scotland Yard en gunde zich zelfs de weelde van een goed souper en een fijne flesch.

HOOFDSTUK VII.

DE ONDERGANG VAN CASTEEL CANAROON.

Toen Edward in Londen terug kwam, was zijn eerste werk een flink bedrag aan geld op te nemen, hetgeen hij gemakkelijk kon doen, daar hij de diamanten als onderpand kon geven.

Maar het vele geld, dat hij nu in zijn bezit had, inspireerde hem tot werken van liefdadigheid.

Aan het bureau der ondersteuningskas van invalide arbeiders werd, naar de ochtendbladen den volgenden dag meldden, een aanzienlijke som door een onbekende gedeponneerd.

Ook van andere instellingen van liefdadigheid verschenen in de volgende dagen dankzeggingen, over min of meer aanzienlijke bedragen, die zij ontvangen hadden, in de nieuwsbladen.

Toen dit werk afgeloopen was, zorgde hij er voor, dat hij de noodige inlichtingen kreeg over Lord Raynald, die door Gaston werd nagegaan, als een moordenaar door een bloedhond.

Van zijn trouwen dienaar kwam hij te weten, dat zijn waarde bloedverwant zich naar Scotland Yard had begeven en het was hem niet moeilijk te raden wat er gebeurd was. Natuurlijk zouden er één of meer inspecteurs met de noodige agenten naar Canaroon gaan en

hij zorgde er voor op alles voorbereid te zijn.

Vóór alles wilde hij den smaad, die op de nagedachtenis van zijn vader rustte, opheffen.

Het was dus zaak om het testament, dat zijn neef zoo goed verborgen scheen te hebben, te ontdekken, omdat daarin de onterving van den oudsten zoon werd herroepen en deze weder volkomen in zijn eer werd hersteld.

Dan was ook Edward de universeele erfgenaam geweest, wien het kasteel Canaroon en alles wat daartoe behoorde, evenals de miljoenen van zijn ouden neef toekwamen.

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld. Toen den dag, volgend op het bezoek van Lord Raynald, Hoofd-inspecteur Baxter, vergezeld van inspecteur Marholm en een detective naar Liverpool vertrokken, ging hij hen, vermomd als een Amerikaan na en reisde met hen op dezelfde boot via Holyhead naar Dublin.

Daar Baxter zich naar het hoofdbureau van politie te Dublin begaf, waarschijnlijk om daar assistentie te halen, ging Edward regelrecht naar Canaroon, waar hij dienzelfden avond tegen het vallen van den avond aankwam.

Zijn eerste werk was, toen hij aankwam, om den omtrek te verkennen, want hij wilde natuurlijk trachten de bewuste documenten

machting te worden en dan te verdwijnen om ze, na ze bestudeerd te hebben, aan het Hooge Gerechtshof te Londen te zenden, met het verzoek om hem in zijn oude rechten te herstellen. Wanneer men hem hierbij betrapte was het, voorloopig althans, met hem gedaan. Lord Raynald zou dan wel zorgen, dat hij in de gevangenis kwam en daarna de waardevolle papieren zeer goed opbergen of misschien wel vernietigen, zoodat hij geen kans kreeg ze in handen te krijgen.

Nu of nooit luidde daarom zijn devies.

Bij zijn inspectietocht rondom het kasteel viel het hem op, dat aan geen der muren een brandladder of iets dergelijks was aangebracht, zoodat ontvluchting vanaf de buitenzijde iets onmogelijks scheen. Bij nader onderzoek bleek evenwel, dat er op eenigen afstand onder den noordelijken toren een dikke klimop groeide, die een stevigen stam had.

Daar er vlak bij dien klimop ook een afvoerpip voor het hemelwater was aangebracht, zou ontvluchting langs dien weg mogelijk zijn geweest als de klimop wat hooger had gereikt.

Edward peinsde er lang over wat hij zou doen, maar kon op dat oogenblik geen oplossing vinden, daar zijn hoofd te veel vervuld was met andere zaken.

Hij ging vlug naar den grafheuvel, opende de deur weer met zijn looper en trok over zijn kleeren weder het gebloemd zijden gewaad van de Indische prinses aan. Toen begaf hij zich door de onderaardsche gang naar het kasteel, waar hij zich achter het schilderij van zijn grootmoeder verborg. Op die plek kon hij hooren wat in de hall van het kasteel gebeurde.

In de hall heerschte groote drukte.

Inspecteur Baxter met zijn helpers was aangekomen.

Hij had Marholm, Tyler en nog een paar detectives uit Dublin medegebracht.

Lord Raynald had een lang onderhoud met hen en kwam overeen het geld en de papieren van waarde niet in de brandkast in de hall te laten, omdat zij daar voor een misdadiger als Raffles niet veilig waren.

Waar zou men de schatten van den Lord veilig kunnen bergen?

De detectives doorzochten het geheele kasteel van boven tot beneden. Zij waren ook in den toren geklommen en hadden dezen tot bovenin onderzocht, waar men door een luik op een houten wenteltrap kwam.

Als souvenir aan een Lord Lister die in 1750 gestorven was en die aan sterrenkunde had gedaan, bevond zich hier nog een groote sterrenkijker op een ingemetselden ijzeren driepoot, op welks punt de kijker cirkelvormig bewogen kon worden.

Aan de muren onder de tinnen waren groote, sterke kasten met ijzeren beslag aangebracht, waarin de astronomische Lord zijn wetenschappelijke instrumenten had bewaard.

Het was nu Marholms denkbeeld om het geld en de waardepapieren hier boven te verbergen, waar niemand ze zou vermoeden.

Lord Raynald wreef in zijn handen.

Het plan leek hem buitengewoon gelukkig en zoo ging men dadelijk aan het werk om den inhoud uit de brandkast te nemen en boven in de sterke kasten op te bergen.

Toen alles in die kasten was geborgen en de detectives aan den maaltijd waren, ging Lord Raynald alleen nog even naar den toren, keek behoedzaam om zich heen en legde een vrij groot couvert bij de geldswaardige papieren.

Dit laatst weggeborgen stuk moest zeker het meest waardevolle van alle papieren zijn.

Daar het reeds donker was geworden, wilde Raynald gebruik maken van zijn electrische lantaarn, maar tot zijn spijt bemerkte hij, dat de batterij was uitgeput, zoodat hij, daar hij geen reserve-batterij had, naar andere hulpmiddelen uit moest zien.

Hij wilde de bedienden niet op de hoogte brengen van hetgeen hij gedaan had en begaf zich daarom naar een keldervertrek, waar allerlei rommel opgeborgen lag en waar hij twee oude petroleumlampjes vond met nog wat olie in de peren.

Hij nam die lampjes mee, stak ze aan, plaatste er één boven aan de wenteltrap, terwijl hij het andere in de hall gereed zette om mee te nemen.

Zie zoo, dacht hij, nu mag Raffles komen!

Hij wist nu, dat zijn schatten zoodanig waren bewaard, dat zijn neef ze onmogelijk zou kunnen bemachtigen, goed bewaakt als ze waren door de beroemdste detectives der geheime politie.

Door op een electrischen knop aan zijn rechterhand te drukken kon hij hun onmiddellijk bij zich roepen, zoodra dit noodig mocht blijken.

Maar reeds was het avond geworden en geen Raffles vertoonde zich.

De Lord geloofde niet meer aan de komst van zijn neef; hij vermoedde, dat het schrijven aan Scotland Yard niets dan opsnijderij was geweest, om inspecteur Baxter voor den gek te houden.

Bovendien had hij zijn revolver gereed, dicht bij hem stond zijn geweerkast, daarenboven de bel en de detectives: wat had hij nog te vrezen!

Hij was in een leunstoel gaan zitten en was juist van plan, een goed souper en een glas ouden wijn te laten opdienen, toen een eigenaardig gekraak zijn aandacht trok.

Daar het in het oude kasteel wel eens meer kraakte, zou hij in normale gevallen daar geen

aandacht aan hebben geschonken, maar thans wilde hij op alles voorbereid zijn en ofschoon hij niet geloofde, dat Raffles zich nu reeds in het kasteel zou gewaagd hebben, besloot hij toch eens te gaan kijken.

Hij drukte op den knop van de electrische bel, op welk teeken de politiemannen onmiddellijk kwamen toesnellen. Zij dachten, dat er onraad was en verkeerden in groote opwinding.

Lord Raynald stelde hen echter gerust en legde hun uit, dat hij van plan was even een kijkje te nemen in de geheime gang, daar hij daar achter eenig gekraak had gehoord. Het zou wel niets te beteekenen hebben maar om op alles voorbereid te zijn, had hij hen hierheen geroepen.

De politie-mannen stelden zich nu op verschillende plaatsen in de hall op, terwijl Lord Raynald met zijn lampje naar het schilderij van de Indische prinses toeging om de geheime veer te laten werken.

Achter dat schilderij stond Edward met kloppend hart. Hij had gehoord, dat zijn neef met behulp van de politiemannen den inhoud van de brandkast naar boven in den toren had gebracht en wilde nu trachten daarheen te komen. Om dat te kunnen doen had hij den plattegrond van het kasteel willen raadplegen en daar hij daarbij licht noodig had, haalde hij zijn electrische zaklantaarn voor den dag. Door een onhandige beweging had hij de lantaarn echter laten vallen en het geluid van het op den grond vallende voorwerp was door Lord Raynald in de hall gehoord.

Wat te doen?

Even dacht hij met inspanning van zijn geheele denkvermogen na en toen besloot hij zich aan de spanten van het draaibare paneel vast te klemmen. Dit was aan de achterzijde ter versterking van eenige niet heel dikke balkjes voorzien. Op de onderste zette hij zijn voeten en hield zich aan de bovenste met zijn handen vast.

Zijn gedachte hierbij was, dat, wanneer het paneel draaide, hij mee zou draaien. Wanneer het toeval hem gunstig was, zouden de in de hall aanwezige personen, zonder naar den anderen kant van het paneel te kijken onmiddellijk in de gang stappen. Indien dat gebeurde zou hij in de hall springen, het paneel achter hen dichtdrukken en vastzetten en dan op zijn dooie gemak naar den toren gaan om daar alles weg te nemen, wat hij in zijn bezit wilde hebben.

Maar het kwam anders uit dan hij gedacht had. Toen Lord Raynald met het petroleum-lampje in de hand de geheime veer liet werken, draaide het paneel op zijn scharnieren een halven slag om. De Lord zag hem dus ook inderdaad niet, maar wel werd hij gezien door de

politiemannen, die in de hall verspreid stonden.

Met een oogopslag had Edward de situatie overzien. Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, sprong hij van het paneel af op de eikenhouten bank, die onder het schilderij stond en zoo op den vloer, rukte zich het zijden gewaad, dat hij nog aanhad, van het lichaam, daar die vermomming hem nu toch niet meer kon dienen en hem in zijn bewegingen hinderde, snelde voorbij Lord Raynald en twee politieagenten, die hem trachtten te grijpen, maar schandelijk misten en vloog op de deur af, die naar den toren leidde.

Dit alles was het werk van één oogenblik. De politiemannen, die even beduusd waren geweest, kregen hun tegenwoordigheid van geest spoedig terug. Zij schreeuwden als de duivel en renden het volgende oogenblik den indringer na.

Dit deden zij met zoo'n onbesuisde vaart, dat Baxter, die voorop ging, den ouden Lord, die van schrik stond te beven en het petroleumlampje nog steeds in zijn hand hield, onderste boven liep. Lord Raynald kwam met een geweldigen smak op den grond terecht en liet het lampje vallen.

De Baxter volgende politiemannen dachten alleen aan de arrestatie van den indringer en snelden, zonder op den ouden Lord te letten, de deur uit en de wenteltrap op naar boven.

Zij lieten de deur open en een koude luchtstroom vervulde de hall. Op den grond lag het lichaam van den ouden Lord, die door den val half verdoofd was en een beetje verderop het lampje, waaruit de aanwezige petroleum langzaam wegvloeide.

Toen klonk er een zwak plofje. Door de zuiging van den kouden luchtstroom had het vlammetje van de pit de petroleum, die als een plasje op den parketvloer lag, in brand gestoken en een groote vlam verhief zich.

Daar het hout en de gordijnen en de meubelen van het kasteel zeer oud en ook zeer droog waren, lekten de vlammen begeerig langs het paneel, dat weldra vlam vatte.

Plotseling schoot een helwitte vlam op en begon de gordijnen en het houtwerk aan te tasten. Lord Raynald had de oogen gesloten, hij zag van dit alles niets, hij was bewusteloos.

Intusschen was Edward naar boven gerend alsof hij vleugels aan de voeten had. Maar ook de politiemannen vlogen naar boven. Zij wisten dat daar geen uitgang was, zoodat de indringer, in wien Baxter en Marholm onmiddellijk Raffles herkend hadden, hun zeker in handen moest vallen.

Maar wat gebeurde er toch? Toen Edward de bovenste trede had bereikt, zag hij het kleine petroleumlampje. Hij blies het onmiddellijk uit en nu heerschte een dikke duisternis om

hem heen. Ook de politiemannen konden geen hand voor oogen zien. Maar eensklaps schoot een lichtstraal door het duister. Dat licht kwam van beneden en terwijl de achterste detective naar beneden keek, zak hij twee, drie vlammen tegen de houten wenteltrap opkronkelen.

Brand! Brand! schreeuwde hij met schorre stem en holde de trap weer net zoo hard af als hij gekomen was.

Op dit alarmeerende geroep hielden ook Baxter en Marholm stil. Brand was gevaarlijk, vooral in zoo'n oud kasteel, waar alles zoo droog was. Hun leven was er mede gemoeid. Boven was geen uitweg, dat wisten zij, dus daar konden zij zich niet redden, maar ook kon de indringer nergens heen.

Zij snelden dus weer naar beneden. In de hall drong een verstikkende rook hun keel en neusgaten binnen. Overal zagen zij vlammen lekken en met de arm voor hun gezicht snelden zij weg, op de gang toe, die naar de vestibule leidde.

In hun haast dacht de laatste detective er niet aan die deur achter zich te sluiten, zoodat de rook een uitweg en de vlammen zuurstof vonden, met het gevolg dat de brand met woest geweld om zich heen greep.

Niemand had het lichaam gezien van den ouden Lord Raynald, dat nog steeds bewegingloos op den vloer van de hall lag uitgestrekt.

Toen de politiemannen buiten kwamen, barstten de eerste vensterruiten van de hall reeds met een luide knal. De vlammen sloegen naar buiten en lekten gretig langs het oude, droge houtwerk.

Met luid misbaar kwam het dienstpersoneel uit de keuken en de achtergebouwen zich bij de politiemannen voegen en daar één hunner van het bestaan van een brandslang op een wagentje afwist, dat ergens in een schuur opgeborgen moest zijn, maakten vele vlugge handen zich gereed om pogingen tot blusschen in het werk te stellen.

Weldra kwam men er mede aanrijden, maar de pomp was van geringe capaciteit en men kon tegen de vlammenzee, die hoe langer hoe grooter werd, niets uitrichten.

Hun hoop was nog gericht op de brandspuit van het dorp, die door een der mannen reeds was gewaarschuwd.

Toen men zag toch niets tegen de vlammen te kunnen uitrichten, kwam een hunner op het denkbeeld, waar toch de oude Lord Raynald kon gebleven zijn. Toen kwam het hooge woord er uit, namelijk, dat de oude man misschien door den val verdoofd op den grond was blijven liggen en nu zeker als een gemakkelijke prooi aan de woede der vlammen ten offer was gevallen.

Vele pogingen werden nog gedaan om het

kasteel binnen te dringen, maar de gloed van de vlammen was te sterk en de redders werden terug gedreven.

Toen werd er ook gedacht aan den indringer, aan Raffles, dien de politiemannen naar boven hadden zien vluchten. Zij spoedden zich naar de achterzijde, aan den kant waar de noordertoren zich verhief en waar de vlammen nog niet waren doorgedrongen. Zij vormden als het ware een cordon, zoodat hij niet kon ontsnappen, maar daar niemand te voorschijn kwam, werd algemeen aangenomen, dat ook hij in de vuurzee een jammerlijk einde had gevonden.

Van het kasteel bleef weinig meer over dan de kale geblakerde muren. Toen de dorpsbrandspuit op het terrein verscheen, was er aan redden van het oude landgoed al geen denken meer.

Nog dagen lang bleef de puinhoop smeulen en toen eindelijk de laatste vlammen gedoofd waren en de brandspuiten naar huis waren gegaan, was van het eertijds zoo trotsche erfgoed der Listers niets meer over dan een ruïne, een ruïne, die tot op den dag van heden veel toeristen trekt.

Maar de geheime onderaardsche gang bleef intact. Later bij het opruimingswerk vond men de gang, die gedeeltelijk was ingestort. Na wegruiming der hinderpalen kon men vanuit deze gang de grafkamer bereiken, waar alles nog in denzelfden toestand als voorheen werd gevonden.

Alleen was er iets bijgekomen.

Midden op den gladden mozaïekvloer vond men een verkoold lijk. Op het onherkenbare lichaam, dat totaal zwart gebrand was, lag een brief, welke geadresseerd was aan hoofd-inspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard, Victoria Embankment te Londen.

De brief werd opgezonden en toen de inspecteur den inhoud las, werd hij doodsbleek. De brief luidde:

Zeër geachte heer Baxter.

Hiermede doe ik u weten dat ik niet, zooals u en uw collega's waarschijnlijk hebben gedacht, in de vlammen den dood heb gevonden. Ik kon mij langs den klimop onder den noordertoren in veiligheid stellen. Het was nog net op tijd, want even nadat ik met levensgevaar den grond had bereikt, kwaamt gij met uw mannen dat gedeelte van het kasteel afzetten. Jammer van de moeite die u gedaan hebt, maar het eenige wat ik zeggen kan is, dat ge voortaan uw gewoonlijk goede denkbeelden met wat meer spoed ten uitvoer moet brengen. Het is namelijk niet uitgesloten, dat wij in het vervolg nog wel eens

met elkaar te doen krijgen.

Wat het vinden van het lijk van den valschen Lord Raynald Lister betreft, wil ik u er even op opmerkzaam maken, dat ik het gevonden heb toen ik door de hall naar de geheime gang wilde gaan om via het grafgewelf te ontvluchten. Daar de vlammen om mij heen woedden en ik daardoor niets om mij heen kon zien, struikelde ik over het lichaam van mijn bloedverwant, dat midden op den vloer van de hall lag. Hij was reeds dood en, ofschoon de man mij veel leed had berokkend, kon ik het niet over mijn hart verkrijgen hem daar te laten liggen. Den ellendigen vuurdood had ik hem nooit gegund, al moeten wij dien misschien beschouwen als straf voor zijn vele zonden. Geef hem een fatsoenlijke begrafenis.

Toen ik hem naar dit grafgewelf had gesleept, moest ik nog naar den toren terug, om datgene te halen, dat ik niet had kunnen medenemen. Ik slaagde hierin maar gedeeltelijk, want, ofschoon mij heel veel geld in handen viel, iets dat mij tusschen haakjes eerlijk toekomt, want het was mijn eigen kapitaal, waarvan de valsche Lord profiteerde, was datgene waar het mij om te doen was, reeds gedeeltelijk verkoold. Ik liet het dus liggen. Het waren de papieren, die het bewijs konden leveren, dat ik de rechtmatige eigenaar van kasteel Canaroon was en ook mij de titel van Lord Lister toekwam.

Maar met het afbranden van de oude bezitting, dat zoovele jaren de zetel was der Listers, wil ik ook den naam laten verdwijnen, zoodat ge nooit meer van Lord Lister, doch alleen zult hooren van

JOHN RAFFLES.

Deze brief was oorzaak, dat de politie dus officieel wist dat John Raffles en Lord Edward Lister één en dezelfde persoon waren, maar zij is nooit te weten gekomen, dat de tweede naam der Listers, die van Aberdeen, ook het onvervreembare eigendom was van den jongen Edward, die niet aarzelde om zich onder dezen naam te Londen te vestigen.

Hij heeft toen met het geld, dat hij uit den brand van het kasteel had kunnen redden en het bedrag, dat de Indische diamanten opleverden, den grondslag gelegd van het later zoo reusachtige vermogen, dat nog steeds aangroeit en dat hem van dienst is bij het verleenen van daadwerkelijke hulp aan gestichten en inrichtingen van openbare liefdadigheid, benevens aan vele particuliere armen.

Dit was het verhaal, dat Charles Brand dien mooien voorjaarsdag van zijn vriend John Raffles te hooren kreeg.

Die achting voor zijn vriend was reeds groot, maar steeg sedert dien gedenkwaardigen dag nog wel honderd procent, hetgeen onzen lezers geen verwondering zal baren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Juweelen van de Norfolk

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE

BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45

Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegspor enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden.

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

